

16 ఆగస్టు 2020

**వెలుగు నీడల
గుండె చప్పుళ్ళు!!
(కవర్సణ్టీ) :
ఎస్.ఎస్.బి.గేరా**

... 5

చౌరస్తా ... 9

**బంగారైక్కలు!
(కథ) :
చిత్తలూలి
సత్కనారాయణ**

... 10

**అరుణాచల్ ప్రదేశ్ సినిమా
గులించి.. (సినిమా) : వంశీకృష్ణ**

... 14

వెంటాదే వాక్యాలు ... 17

చదువు (చిన్నకథ) : సింహాప్రసాద్ ... 18

... 20

ఆన్‌లైన్ ముద్రణాలయాలు

(ప్రత్యేక వ్యాసం) : జి.నర్స్‌న్... 22

పదకేళి ... 24

**సమీక్షలు (స్టోఫ్ హాకింగ్,
మంచినీటి సముద్రం)** ... 25

**ఈ వారం కవిత్వం (కొన్ని అన్నపు
మెతుకులు, చెల్లని రూపాయి)**

... 26

స్వాతంత్ర్యం

అంతరంగం

డెబ్బియి మూడేళ్ళు నిండిన జెండా పండుగను చేసుకున్నాం. దీన్ని మనం స్వాతంత్ర్యం అంటున్నాము. ‘మా కొద్ది తెల్లదొరతనము / మా ప్రాణాలపై పొంచి మానాలు హరియించే / పన్నెండు దేశాలు పండుచున్నగాని/ పట్టడన్నము లోపమండీ’ అంటూన్నాడు గరిమెళ్ళ పాడిన పాట స్వాతంత్ర్య అవసరాన్ని వినిపి స్తుంది. ఎందుకు హరాయి పాలన పోవాలో తెలుపుతుంది. ప్రాణాలు మానాలు పోతున్నవనీ, ఆకలికి పట్టడన్నము కరువైందనే ఆవేదన అందులో వుంది. అంటే స్వాతంత్రమైనే ఆకలి పోతుందనీ, హక్కులు పొందుతామని ఆశించారు. అందుకే స్వాతంత్ర్యం కోసం అనేక మంది వీరులు త్యాగాలు చేశారు. ప్రాణాలోదిలారు.

మరిపుడు స్వాతంత్ర్య ఫలాలు మనం పొందుతున్నామా? ఇప్పటికే సామాన్యాలు, దళితులు, ఆదివాసీలు తమ ప్రాణాలకు రక్షణతో జీవిస్తున్నారా? మొన్నుకుమొన్న పది మంది ఒక దళిత అమ్మాయిపై అత్యాచారం చేసి పోలీసు స్టేషను వద్దే వోదిలేసి పోయారే. పోలీసులు కేసు పెట్టేందుకు నిరాకరించారే. దళితుడిని కొట్టిన దెబ్బలకు భరించలేక రాష్ట్రపతికి మొరపెట్టుకున్నాడే. ఉపక్షరతో గుద్ది చంపుతున్న ఎవరూ స్వందించడం లేదే. స్వాతంత్రం తెచ్చిపెట్టింది ఇదేనా? నలభై కోట్ల మంది ప్రజలు కరోనా కారణంగా ఉపాధి కోల్పోయి ఆకలితో బాధలు పడుతుంటే ఆదుకునే నాటుడే లేని స్వాతంత్ర్యాన్నేనా మనం కోరుకున్నది. అందుకనే నాగబ్బిరావు కోట్టేశ్వరరావు తన మినీ కవితలో “దేశం పేబుల్మీద/ స్వాతంత్రం ప్యాసు తిరుగుతోంది/ ఆసిలేపన్ చెడిపోయింది/ అందరికి అందడం లేదు గాలి” అన్నది ఆక్కర సత్యం.

స్వాతంత్ర్యాన్ని ఎందుకు పోరాడి సాధించుకున్నామంటే, జీవించడానికి హక్కు వుంటుందని, పని దొరుకుతుందని, భోజనానికి కరువుండడని, కుల, లింగ, మత, ప్రాంత భేదాలు లేకుండా అందరూ సమానంగా బ్రతుకుపుచ్చనీ, హక్కులన్నీ సమానంగా వుంటాయని, న్యాయం, చట్టం, భారతీయులందరికి ఒకేలా వుంటాయని, విద్య, వైద్యం, కూడు గూడు అందరికి అందుతాయని ఆశించాము. కానీ కలలన్నీ కల్లులుగా మారాయి. చిలకమర్చి వారు ఆనాడు భరతభూండము చక్కని పాడియాపు/ పొందువులు లేగ దూడలయి యేడ్పుచుండ / తెల్లవారను గడుసరి గొల్లవారు’ అన్నాడు గాని ఇప్పుడు ఆ వాక్యం బదులుగా “వ్యాపారుల కాచ గడుసరి పాలకులు పితుకుతున్నారు మూతులు బిగియగట్టి” అని పాడుకోవాల్సి ఉంటది.

“స్వాతంత్ర్యం వచ్చేనీ సభలే చేసి సంబరపడగానే సరిపోదోయ్, ఆకాశం అందుకొనే ధరలోకవైపు/ అంతలేని నిరుద్యోగమింకొక వైపు, అవినీతి బంధుప్రీతి చీకటి బజారు అలుముకున్న ఈ దేశం ఎటు దిగజారు, పదవీ వ్యామోహలు, కులమత ద్వేషాలు చెలరేగె నేడు” అని వాపోయాడు కవి. విభజించు పాలించు అనేది తెల్లోడి తెలివే కాదు ఇప్పుడూ పాలకులు అదే చేస్తున్నారు. మనుషుల్ని మతాల వారిగా, కులాల వారిగా విభజిస్తున్నారు. డెబ్బియి మూడేళ్ళ తర్వాత ఈ దేశ వాసులెవరో కానివారెవరో అందరూ నిరూపించుకోవాలని చట్టాలు తేవడం, అనేక ఆచార సంప్రదాయాలు, మతాలు, తెగలు, సంస్కృతులు గల దేశంలో విభజన చిచ్చు పెట్టే ప్రయత్నం మాత్రమే. అది కూడా స్వాతంత్ర్య పోరాటంలో ఏ రకమైన పాత్రాలేని వారి వారసత్వ ఆలోచనలు గల వారు ఈ చర్యలకు పాల్పడడం ఒక విషాదం.

స్వాతంత్ర్యం పొందాక ఆరంభంలో ఈ దేశాన్ని కొంతస్వాపలంబన దిశగా తీసుకుపోయే ప్రయత్నంలో ప్రజలందరి శ్రేమతో నిర్మించిన అనేక ప్రభుత్వాలన్ను నేడు ప్రవేటుపరం చేస్తున్నారు. పర్యావరణాన్ని కాపాడే ఆదివాసీల జీవితాల్ని చిద్రం చేసి, అడవులను వ్యాపారులకు అప్పజెబుతున్నారు. ప్రపంచ వ్యాపారులకు తలొగ్గి ఇక్కడి ప్రజలను, రైతులను బాధల్లోకి తోస్తున్నారు. “ఓ నా ప్రియమైన మాత్రాదేశమా! అంతర్జాతీయ విఫణిలో అంగాంగం తాకట్ట పెట్టిన అందం నీద”ని చెరబండరాజు ఎప్పుడో విప్పి చెప్పాడు. ఈ స్వాతంత్ర్య ఫలాలను మనం అనుభవంలోకి తెచ్చుకోవాలంటే మరో పోరాటం మనం చేయవలసే వుంది.

‘తెర’ తియసి ముచ్చెట్లు

హీరో కావాలని వచ్చి!

కారెక్టర్ యాక్టర్గా ప్రసిద్ధుడైన ఎన్.వి. రంగారావు, గుమ్మడి మొదట హీరోలుగా చిత్ర రంగ ప్రవేశం చేశారన్నది చాలా మందికి తెలియని విషయం.

ఎన్.వి.రంగారావు 1946లో విడుదలైన ‘వరూధిని’లో హీరోగా ప్రవరాఖ్యాడి పాత్ర ధరించారు. అందులో దాసరి తిలకం హీరోయిన్గా వరూధిని పాత్ర ధరించారు, ఆమె ఎవరో కాదు ప్రసిద్ధ హోస్య నటిగా పేరు తెచ్చుకున్న గిరిజ తల్లి గారు ‘ప్తే’ వరూధిని విడుదలయ్యాక ఫోర పరాజయం పాలైంది!

ఈక గుమ్మడిగారికైతే, మొదట ‘జై వీర బేతాళా’ అనే జానపద చిత్రంలో హీరోగా నటించే అవకాశం వచ్చింది. అందులో కథా నాయిక జమున! ప్తే, ఏవో కొన్ని సమస్యల

వల్ల ఆ చిత్ర నిర్మాణం మధ్యలోనే ఆగిపోయింది. ఎన్విఆర్, గుమ్మడి గార్లకు మొదట్లో అలాంటి చేదు అనుభవాలు ఎద్దులైనా, అది తెలుగు చిత్ర రంగానికి మంచిదే అయింది. అలా జరగడం వల్ల వెండితెరకు ఇద్దరు అద్భుతమైన కారెక్టర్ యాక్టర్లు లభించారు!

- బి.కె. ఈశ్వర్

!! బ్రతుకు దారి !!

గుడి గంటలు ప్రోగుతున్నాయి
బడి గంటలకు అలవాటు పడిన గుండె
ఉలిక్కిపడుతోంది

తన దినచర్య మొదలవుతుందేమోనని
ఆశగా ఎదురుచూస్తున్న ఆ క్షణం ఎప్పుడొస్తుందోనని...

తాను ఒంపుకున్న జ్ఞానాన్ని
నలుగురికీ నేర్చించే గురువు
ఉరుకుల పరుగుల జీవితంలో
నిటారుగా నిలబడలేని తనంలో
కూరుకుపోతున్నాడు!

నీరెండకు తేలుతున్న తెప్పులా
రెండు కాళ్ళ తిమ్మిర్లుగా ఉన్నాయి
లేమి తనంలో ఏ ఒడ్డునా
చేరలేక ...సుడిగుండంలో
చిక్కిన నావై పోతున్నాడు!

గర్వంగా ఎందరిలోనైనా
తల ఎత్తుకు బ్రతికే గురువు నేలను చూస్తున్నాడు
ఆక్షర దానం చేసేవాడు
నేడు బతకలేని
ప్రయివేట్ ఉపాధ్యాయుడు అయినాడు!

రోడ్డ పక్కన చూడాలి
ఇన్నిరోజులు పారాలు చెప్పుకునే వాళ్ళు
ఇప్పుడు ఇడ్లీలు అమ్ముతున్నారు
పచారీ సామాన్లు మోస్తున్నారు!

బోర్డుపైన లెక్కలు చెప్పిన చేయి
జీవితపు లెక్కలతో విరిగిపోయింది
ఎవరి ముందు చేయి చాచలేక
పృత్తిని వదులుకోలేక
నమ్మిన కుటుంబాన్ని పోషించలేక
దిగులు దివిటీ మోస్తున్నాడు!

చెడు కాలం చేసిన గాయం
ఆకలి వెతలు మిగిల్చింది
అభిమానం తల దించుకొని
బ్రతుకు భారాన్ని నడుపుతుంది!

మా జీవితాలను దిద్ది మార్గులిచ్చే పెన్ను
భవిష్యత్తు కొడిగట్టిన దీపమై
చిదిమిన కమురు వాసనలు
వెదజల్లుతుంది
సాయం చేసే చేతుల ముందు మోకరిల్లలేక
అభిమానవంతుడు అగమ్మగోచరంగా బ్రతుకుతున్నాడు!

- రూపరుక్కిణి.కె

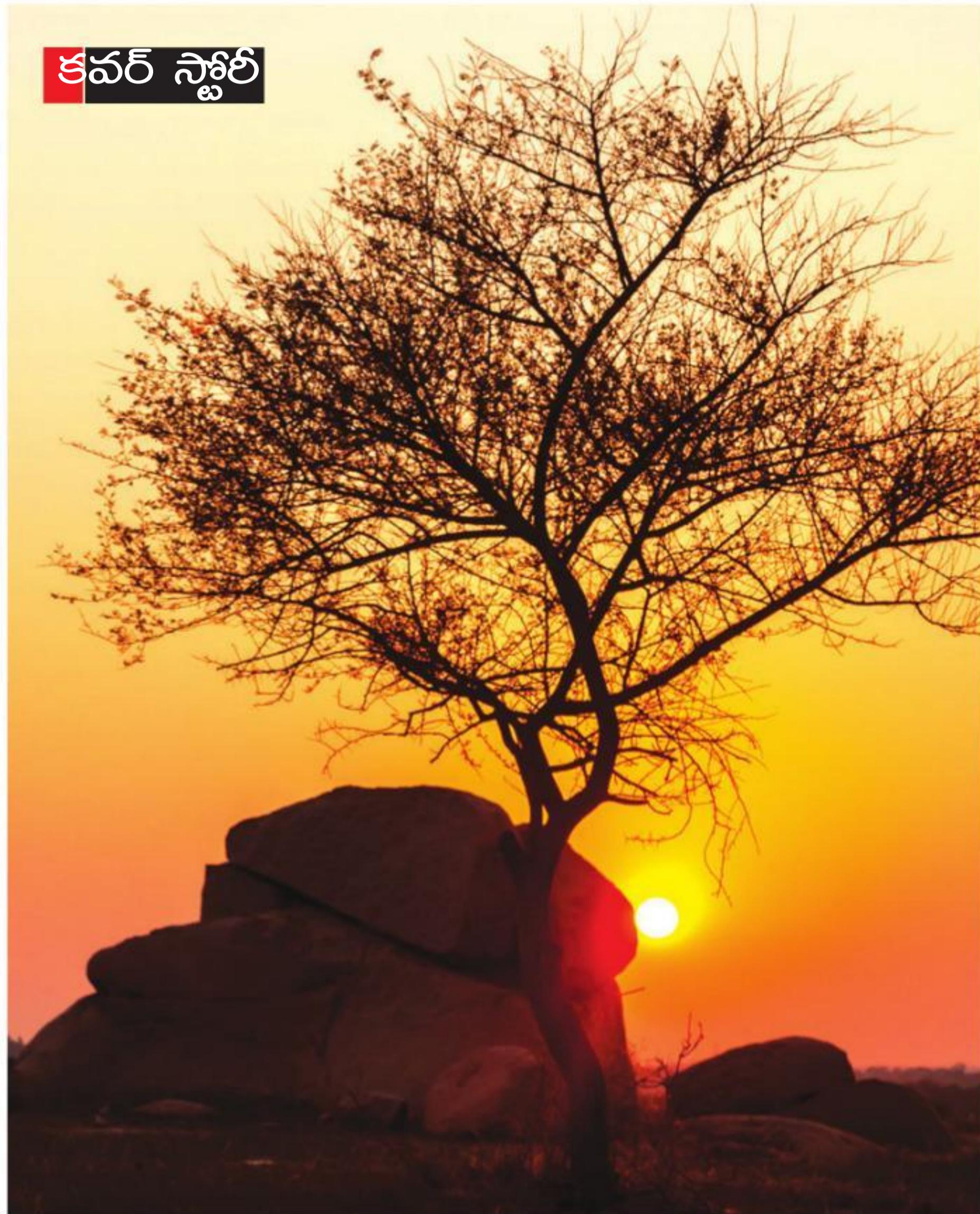
సోపతిష్టై మీ స్వందనలు sopathisunday@gmail.comకు పంపించండి.

తెలుగు నీడల గుండి చవ్వుక్కు!!

మిత్రులారా, మనందలికీ తెలుసు, అగష్ట 19 అంత రాజైయ ఛాయా చిత్ర దినోత్సవం (International Photography Day). 1939, అగష్ట 19న లూయిస్ డగ్యూరే (Louis Daguerre) అనే ప్రించ్ హాస్టవేత్ కనుగొన్న డగ్యూరే విధానం అనే ప్రక్రియను ఫోటోగ్రఫీ ప్రక్రియగా ప్రించ్ హాస్టియ సంస్ గుర్తిం పునిస్తూ ఫోటోగ్రఫీకి నాంచి పలికిన సంబర్థంగా ఈ రీజును ఫోటోగ్రఫీదే గా జరుపుకుంటున్నాం. అంటే ఏం చేయాలి? అందరూ ఆ రీజు కామెరాలకు పూజలు చేయాలా?! లేదా కెమెరాలు పట్టుకొని అందరూ ఎవరికి తోచిన, దొలికిన పిచ్చివీ మంచివీ ఫోటోలు హడావిడిగా తీసి, సామాజిక మాధ్యమాల్సి ముంచెత్తాలా?! అంటే కాదు. కానే కాదు. మరేం చేయాలి?!

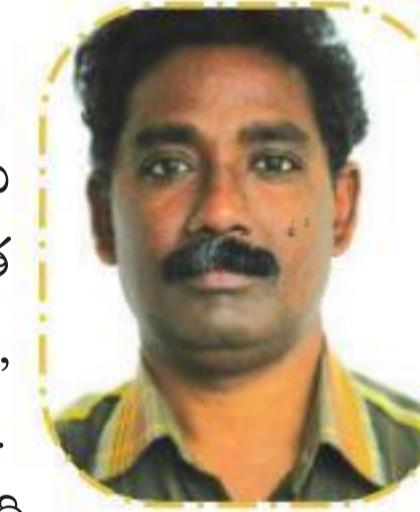
నేటి మానవ జీవితంతో, ఫోటో ఎలా విడచియలేని ఒక బలీయమైన బంధాన్ని ఏర్పరచుకొందో గుర్తించడమే కాకుండా, ఆ బలమైన మాధ్యమాన్ని మరింత గొప్పగా మానవజీవిత విశ్లేషణకి, అందులోని అంద మైన, మధురమైన దృశ్యాలనే కాక, విషాదం, అమానుషం, అద్భుతం... ఇలా ప్రతి ముఖ్యమైన సంఘటనల కాలాల్సి ఘనీభవింపజేసి, చిరస్థాయిగా మన ముందు తరాలకు అందించే సాధనంగా ఎలా ఉపయోగిం చాలో తెలుసుకోవడం. ఈ ప్రయాణంలో ఫోటోగ్రఫీ ఎలా రీజు రీజుకూ టెక్సికల్గానే కాక కళాత్మకంగా ఎదుగుతోందో గుర్తించడం. అది ఎలా అన్ని రంగాల్లోకి ప్రవేశిస్తోందో పరిశీలిం చడం. దాన్ని మరింత పదునుగా, శక్తివంతంగా ఉపయోగించడం. ఇదే ఈ రీజు ప్రాముఖ్యత.

కవర్ స్టోర్

- ఎస్.ఎస్.బి.గేరా, 94929 22492

అయితే, ఫోటోగ్రఫీ ఇంత విస్తృత వికాశాన్ని నేను ఈ ఒక్క వ్యాస పరిధిలో వివరించలేను. నాకున్న పరిమిత అవగాహనని, పరిమిత అవకాశాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకొని, లోతుకు పోకుండా నాలుగు మాటలు ముచ్చబిస్తున్నాను.

ఫోటోగ్రఫీ అనేది ప్రదానంగా దృశ్య మాధ్యమం. ఇది వెలుగు నీడలతో చేసే కళాత్మక విన్యాసం. కాబట్టి దీనికి కెమెరా అత్యంత కీలకం. క్రికెట్లో బ్యాట్ పట్టుకోకుండా పరుగులెలా చేయలేమో, ఇక్కడ కూడా కెమెరా లేకుండా ఏమీ చేయలేం. కానీ, కేవలం బ్యాట్ ఒక్కటే మన పరుగుల్ని ఎలా నిర్ణయించదో, ఇక్కడ కూడా ఎంత గొప్ప ఆధునిక కెమెరా నీ చేతిలో ఉన్నా, నీలో ఫోటో తీయడానికి కావాల్సిన కళాత్మకత, ప్రావీణ్యం లేకుంటే ఒక్కటి కూడా సరైన ఫోటో తీయలేపు. అవి ఏమిటో క్లూప్టంగా చూడ్దాం.

మిత్రులారా, ఫోటోగ్రఫీలో composition and exposure అనేవి అత్యంత కీలకం. దాదాపు ఫోటో యొక్క ప్రాథమిక నాణ్యత ని ఈ రెండే శాసిస్తూయి. అవేమిటో ఇప్పుడు చూడ్దాం. Composition అంటే ఫోటోలో మనం దృశ్యాన్ని బంధించి చూపే కోణం, నిడివి. ఉదాహరణకు ఓ సుందర

ఫోటో తీయటమంటే ఓ కథ రాయటం

మూడేళ్ళ చిన్నారీ కథరాయగలదు... తన కథ పేరు ఫోటో.. కథలన్నీ పుస్తకాల్లోనే ఉండవు.. ఆమాటకొస్తే పుస్తకాల్లో చేరే కథలు కొన్నే.. చాలా కథలు ఆల్ఫంలలో ఉంటాయి.. అవను ప్రతి ఫోటో ఓ నిశ్చబ్ద కథ.. ఎందుకంటే దైనందిన జీవితం నిండా, ప్రకృతి అణువణువునా ఎన్నో కథలుంటాయ్య వాటన్నిటినీ బంధించేది కెమెరా.. ఆశ్చర్యంగా అనిపిస్తే మీ ఇంట్లో ఆల్ఫం పేజీలు తిప్పేసి చూడు ఒకో చాయా చిత్రం వెనుక ఒకో కథ కనిపించటమే కాదు వినిపిస్తుంది... అదుగో ఆ కథలు చదివేందుకే మనం ఇలా ఆల్ఫంలు రూపొందించు కోవటం..

వృధా పోతున్న వీధి కుళాయిని ఎవరూ కట్టేయనట్టు సందర్భాల ధారకు చాలా సందర్భాల్లో విలువ ఇవ్వం.. ఆ సందర్భాలు జ్ఞాపకాలుగా మారిపోయాక అరో.. సొంతం చేసుకోలేక పోయామని చింతిస్తాం.. కానీ ఫోటో స్పృహ కలిగి ఉండే ఎవరైనా సందర్భాల్ని ఒడిసిపట్టగలుగుతారు..

నీకు ఫోటో తీయటం వస్తే నీకు కథరాయటమూ తెలుసు... ఫోటో తీయగలిగిన ఎవరైనా ఆ స్పృజన చేయగలరని రాయగలరని అర్థం.. ఫోటో అంటే కథ అని స్పృజనాత్మక నిర్వచనం.. అవను ప్రతి చాయాచిత్రం వెనుక ఒక కథ దాగి ఉంటుంది.. వినగలిగే అభిరుచి ఉంటే ప్రతి ఫోటో ఒక కథ చెబుతుంది.. డిజిటల్ టెక్నాలజీ రాకతో ఇప్పుడంటే మూడేళ్ళ పిల్లలు మొదలు మనమంతా ఈ తరహ కథా రచయితలం అయిపోతున్నాం కానీ.. గత పది, పదిహేహేనేళ్ళ క్రితం దాకా ఈ కథా రచన ఫోటోగ్రాఫర్ అనే టక్కేపియన్సుకు మూత్రమే సాధ్యపడేది..

ఫోటో కేవలం కథ మూత్రమే కాదు లైం మిషన్ కూడా గతంలోకి మనల్ని మోసుకుపోతుంది.. పాతకాలం నాటి బ్లూక్ అండ్ వైట్ ఫోటో చూస్తుంటే ఒక పురాతన రాత ప్రతినోగ్రంధాన్నో చూస్తున్న అనుభూతికి లోనవ్వని భావుకులుండరు.. ఆరోజేం జరిగింది, ఆక్రూడ అప్పుడేముంది.. అప్పుడేమయ్యింది ఆ ఫోటో ఎట్లా పుట్టింది ఫోటోలోని దృశ్యాల తాలూకు వ్యక్తులు, ప్రాంతం, ప్రకృతి వనరులు ఇప్పుడెలా రూపాంతరం చెందాయో కొత్త తరాలకు కథలు కథలుగానే చెపుతాయి.. అయితే ఫోటోను యాంత్రికంగా చూడటం కాక ఒక అనుభూతి స్వర్ణతో తాకాలి ఫోటోను చూడటం కాదు ఫోటోలోకి చూడగలగాలి...

కాలాన్ని ఆపే శక్తి ఎవరికీ లేదు. నిన్నటి చివరైనా రేపటికి పండుబారి రాలిపోవాల్సిందే.. కానీ కదిలే ఆ కాలాన్ని సైతం చిత్రించి భద్రపరిచే మహాత్మ ఫోటోకు ఉంది.. ఫోటో క్లిక్ మనిపిస్తే క్షణాన్ని నమోదు చేసినట్టే.. ఫోటో వెనుకటి కాలానికి రివైండ్ బటన్.. మధుర స్మృతులను సంతోష సందర్భాలను ఆనంద ఘట్టాలను కదలక, కరగక నిశ్చలం చేసే పాజ్ బటన్..

జీవితం సంఘటనల సమాపోరం ఫోటో వాటిల్లో చాలా సందర్భాల సాక్ష్యం.. పుట్టింది మొదలు యాత్ర చాలించే వరకు.. కనుకనే శాభకార్యాలకు మనం ఆహ్వానించే స్నేహితుడు ఫోటో..

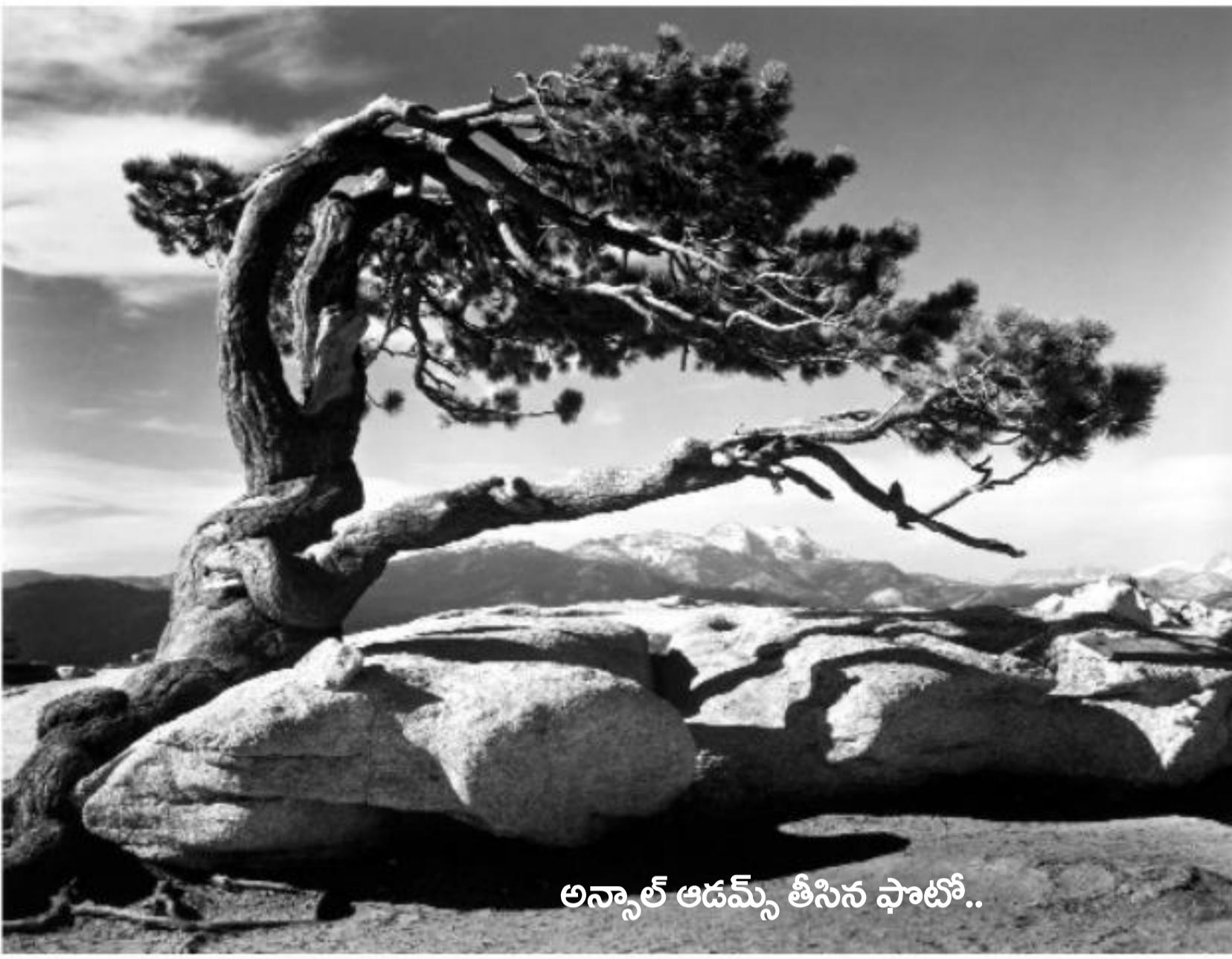
ప్రకృతిని సొంతం చేసుకోలేకపోవచ్చ కానీ బంధించి వెంట తెచ్చుకోగలం, ఎప్పుడంటే అప్పుడు పరిచయం చేయ గలం.. తీసిన ప్రతి ఫోటో మరణించే క్షణాలకు ప్రాణం పోస్తుండటం.. వెళ్లిపోతున్న క్షణాలు కాలంలోకి మళ్ళీ వెనుక్కుచ్చేందుకు టిక్కెట్ కొనివ్వటం..

ఎగిరే పక్కి, ఆడే నెమలి, దూకే పులి, పరుగెత్తే జింక, సమస్తాది వస్య ప్రాణాలే కాక అడవి, జలపాతం, కొండలు గుట్టలు, నదులు, ఆనకట్టలు, సెలవుర్లు, గుళ్ళ గోపురాలు, పల్లెలు నగరాలు, రైలు పట్టాలు రైలు పెట్టెలు గుర్రం బండ్లు ఎడ్డ బండ్లు ఎన్నెన్నో ఫోటోలు చూసిన ప్రతిసారీ మనలో కొత్త ఉత్సాహాన్ని నింపుతాయి.. అందాల ప్రపంచానికి ఫోటో ఒక సాక్ష్యం..

ఫోటోగ్రఫీ అభిరుచి ఉంటే ఎదారి నడకా విసుగని పించదు.. ఇసుకలో ఒంటెల కాలిపట్టేలు దౌరుకుతాయి.. ఆనవాళ్ళ పట్టిపోతే వయ్యారి ఓడలూ అందుతాయి.. ఫోటో మన మొదటి ప్రేమ.. ఈ ప్రేమ లేనోళ్ళవరు.. బతుకును ప్రేమించే వాళ్ళంతా ఫోటోను ప్రేమిస్తారు..

నువ్వు మిత భాషిషైనా సరే ఫోటోలు మూత్రం ఎక్కువ తియ్య.. నీదైన ప్రత్యేక గొంతుకేదో అవి లోకానికి వినిపిస్తాయ్.. నువ్వు తీసే ఫోటో నీ వ్యక్తిత్వమాకల్లా.. ఫోటోని మనం ఎంచు కోవటం కాదు, ఫోటోనే మనల్ని ఎంచుకుంటుంది.. అయితే ఎప్పుడూ కనపడే దృశ్యాన్ని ఫోటో తీయకు. అదేం మాట్లాడు తోందో దాన్ని బంధించు.. అప్పుడే అది ఎప్పటికీ సజీవమ వుతుంది.. కొండరు ఈ విషయంలో విషలమవుతుం టారు వాళ్ళ కథ రాయటంలో ఓడిపోతుంటారు.. వాళ్ళ వేళ్ళ కెమెరా పట్టర్తోనే స్నేహం చేస్తుంటాయ్ చుట్టూ ఉన్న మను మలతో కాదని అర్థం. ఎందుకంటే ప్రతిమనిపి ఓ కదిలే చిత్రం..

- కె.శ్రీనివాస్, 9346611455

అన్నాల్ ఆడమ్స్ తీసిన ఫోటో..

ప్రదేశాన్ని ఫోటో తీస్తున్నప్పుడు, దాన్ని ఎక్కడి నుండి చూస్తే అందంగా ఉంటుందో తెలుసుకోవాలి. అందరూ చూసే అతి సామాన్యమైన కోణంలో నుండి కాకుండా, ఓ కొత్త కోణంలో చూసినప్పుడు, ప్రదేశం అదే అయినా, దృశ్యం మారిపోయి అందమైన ఫోటోగా మనకు నిలబడుతుంది. అది నువ్వు పడుకొని తీస్తావో, వొంగి తీస్తావో, రెండు చెట్లు మధ్యలో నుండి చూస్తూ తీస్తావో నీ ఇష్టం. అది నీ సృజన మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. అలాగే చూసే దృశ్యాన్ని ఎంత నిడివిలో చూపాలో కూడా నీ సృజనాత్మకత మీద ఆధారపడి ఉంటుంది. అంట framing కూడా చాలా ముఖ్యం.

ಇಕ exposure ಗುರಿಂದಿರುತ್ತಿರುವುದು ಪೋರ್ಟ್‌ಗ್ರಾಫ್‌ಲೋ ಎಂತ ಚೆಪ್ಪಿನಾ ತಕ್ಕುವೇ. Exposure ಲೋ ಪ್ರಥಾನಂಗಾ ಮೂಡು ಅಂಶಾಲ ಮೀದ ದೃಷ್ಟಿ ಪೆಟ್ಟಾಲಿ. ಅವಿ, aperture, Shutter speed, ISO. ಅಂದುಕೆ ವೀರಿನಿ exposure triangle ಅಂಟಾರು. ಕೆಮೆರಾನು ಮನ ಕಂಟಿತೋ ಪೋಲ್ಯೂಕೊಂಟೆ, aperture ಮನ ಕನುಪಾಪ ಲಾಂಟಿದಿ. ಇದಿ ಲೆನ್ಸ್‌ಕು ಉನ್ನ ತಲುಪು ಲೇಕ ಕಿಟಿಕೀ ಲಾಂಟಿದಿ. ಇಂದುಲೋ ನುಂಡೆ ಏ ವಸ್ತುವನಯಿತೆ ಮನಂ ಪೋರ್ಟ್ ತೀಸ್ತುನ್ನಾರ್ಮೋ ಆ ವಸ್ತುವು ಮೀದ ನುಂಡಿ ಪರಾವರ್ತನಂ ಚೆಂದಿನ ಕಾಂತಿ ಕೆಮೆರಾಲೋಕಿ ಪ್ರವೇಶಿಸ್ತುಂದಿ. ಅಂತೆ ಇದಿ ಎಕ್ಕುವುಗಾ ಉಂಟೆ ಎಕ್ಕುವ ಕಾಂತಿ, ತಕ್ಕುವುಗಾ ವುಂಟೆ ತಕ್ಕುವ ಕಾಂತಿ ಕೆಮೆರಾಲೋನಿಕಿ ಪ್ರವೇಶಿಂಚಿ, ಅಂದುಲೋ ಉನ್ನ ಫಿಲ್ಮ ಲೇದಾ ಇಪ್ಪಣಿ ಡಿಜಿಟಲ್ ಕೆಮೆರಾಲ್‌ ಉಂಡೆ ಸೆನ್ಸರ್ ಮೀದ ಪಡುತುಂದಿ. ದಾನ್ಯಿಸೆನ್ಸರ್, ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕಲ್ ಸಿಗ್ನಲ್ಸ್‌ಗಾ ಮೆಮರ್ ಕಾರ್ಡ್‌ಲೋ ನಿಕ್ಕಿಪ್ಪಂ ಚೆಸ್ತುಂದಿ. ಈ aperture ಎಕ್ಕುವೈನಾ, ತಕ್ಕುವೈನಾ ಪೋರ್ಟ್ ಪಾಡವುತುಂದಿ. ಅಂತೆ ಮನಂ ಪೋರ್ಟ್ ತೀಸೇ ಸಮಯಂಲೋ ಎಂಡ ಲೇಕ ವೆಲುತುರು ಬಾಗಾ ಎಕ್ಕುವುಗಾ ಉಂಟೆ ದೀನ್ಯಿ ತಗ್ಗಿಂಚುಕೋವಾಲಿ. ಅಲಾಗೆ ವೆಲುತುರು ಸರಿಗಾ ಲೇಕುಂಟೆ ಪೆಂಚುಕೋವಾಲಿ. shutter speed ಪೇರುಕು ತಗ್ಗಿಟ್ಟುಗಾ ಇಂದಾಕ ಚೆಪ್ಪಿನ ಲೆನ್ಸ್ ಕಿಟಿಕೀ ಲೇಕ ತಲುಪು ಎಂತನೆಷ್ಟು ತೆರವಿ ಉಂಚಾಲಿ ಅನೆ ದಾನ್ಯಿ ತೆಲಿಯಜೆಸ್ತುಂದಿ. ಇದಿ ಕೂಡಾ ಎಕ್ಕುವೈನಾ ತಕ್ಕುವೈನಾ ಪೋರ್ಟ್ ನಾಣ್ಯತ ಪಾಡವುತುಂದಿ. ಇದಿ aperturesಕಿ ವ್ಯತಿರೇಕಂಗಾ ತೀಸುಕೋವಾಲಿ. ಅಂತೆ, ವೆಲುತುರು ಎಕ್ಕುವುಗಾ ಉಂಟೆ ಸ್ಪೃಹ ಎಕ್ಕುವಗಾ ಉಂಡಾಲಿ. ಅಂತೆ, ತಲುಪು ಅಲಾ ತೆರಿಂದಿ ತೆರವಕನೆ ಮೂಸೇಯಾಲಿ. ಅಲಾಗೆ ವೆಲುತುರು ತಕ್ಕುವುಗಾ ಉಂಟೆ ತಲುಪು ಎಕ್ಕುವ ಸೇಪು ತೆರವಾಲಿ ಕಾಬಟ್ಟಿ, ಸ್ಪೃಹ ತಕ್ಕುವ ಉಂಡಾಲಿ. ಅಂತೆ, Aperture, Shutter ಸ್ಪೃಹ ರೆಂಡೂ ಕೂಡಾ ಲೆನ್ಸ್‌ಕು ಸಂಬಂಧಿಂಚಿನವೇ.

ఇక ఐఎస్ట్ అనేది కమెరాలోని సెన్సర్, తనపై పడుతున్న కాంతికి ఎంత సున్నితంగా స్పందించాలి అనే దాన్ని నిర్ణయిస్తుంది. ఇది కూడా aperture లాగా వెలుతురు తక్కువగా ఉంటే ఎక్కువగానూ, వెలుతురు ఎక్కువగా ఉంటే తక్కువ గానూ తీసుకోవాలి. ఈ మూడూ exposureలో ప్రథానం. ఇవి కాకుండా మరికొన్ని అంశాల్ని కూడా జాగ్రత్తగా సెట్ చేసుకోవాలి. వాటిలో ముఖ్యమైనది కమెరాను RAWలో ఉంచి ఘాట్ చేయడం. ఇది మరిచిన్న కామెరాల్లో కాకుండా DSLR కమెరాలలో ఏ లెవెల్ వాటిలోనైనా ఉంటుంది. ఇవన్నీ టెక్నికల్కి సంబంధించిన విషయాలు. ఇవన్నీ ఫోటో యొక్క రూపానికి సంబంధించినవే. అందులో జీవం కనపడాలంటే మాత్రం ది మన సృజన మీదే ఆధారపడుతుంది. అంటే మనం తీసే రూపును బట్టి, ఏ కోణం లో తీస్తునాము, ఎలాంటి మూడ్ ని ట్యూకోగలిగాము, ఎలాంటి టైమింగ్లో దృశ్యాన్ని ఉద్ధించాము. ఇలాంటివన్నీ మన సృజనాత్మకత, అవగాహనల దా ఆధారపడి ఉంటాయి. అందుకే ఫోటోగ్రాఫీలో ఓ చక్కటి టేప్సన్ ఉంది - “నువ్వు కమెరా కొనగానే, ఆ కమెరాకు రాజమానిని అవుతావే గానీ ఫోటోగ్రాఫర్ కాలేవు. అది వాలంటే, నువ్వు మరెంతో చేయాలి” అలాంటిదే మరో టేప్సన్ “నువ్వు ఫోటోనే తీయాలంటే కేవలం ఒక ఒక క్లిక్ రారంలో ఉన్నావు. అదే ఓ మంచి ఫోటో తీయాలంటే నువ్వు వెయ్యి క్లిక్ల దూరంలో ఉన్నావు. ఓ గొప్ప ఫోటో యాలంటే మాత్రం పదివేల క్లిక్ల దూరంలో ఉన్నావు.”

అయితే మిత్రులారా, సెల్ఫోన్లు వచ్చిన తరువాత ఫోటోగ్రాఫర్ కాని వాడు ఏ లెన్స్ పెట్టి వెతికినా దొరకడు అన్నట్టు తయారైంది పరిస్థితి. కాన్వాస్ మీద గీసే ప్రతి పిచ్చి గీతా, చిత్రం కానట్టే, ఏది పడితే అది, ఎలా పడితే అలా తీయడమే ఫోటోగ్రఫీ కాదు. అయితే ప్రతి ఒక్కరూ ప్రోఫెషనల్ ఫోటోగ్రాఫర్ లాగా మారాలని, అలా అయితేనే ఫోటోలు తీయాలని చెప్పడం నా ఉద్దేశం కాదు. ఫోటోగ్రఫీని ఒక చక్కటి అభిలాషలాగా కొనసాగించాలి అనుకోంటే మాత్రం, కొంత ఏకాగ్రతతో శ్రద్ధగా చేస్తే ఎవరైనా గొప్ప ఫోటోలు కాకపోయినా

రాజన్బాబు తీసిన అరకు ఫోటో..

చూడ చక్కని ఫోటోలు తీయుచ్చు.
ఏమో, గుర్తం ఎగరావచ్చు అన్నట్టు
ఇంకాస్త ముందుకెళితే గొప్ప ఫోటో
గ్రాఫర్గా కూడా మారిపోవచ్చు.
అయితే ఇందులో ఉన్న ముఖ్యమైన
రకాలను గమనిధ్యాం.

1. Wedding Photo
graphy

2. Nature Photography
(Landscape and Wildlife)

3. Street Photography

4. Macro Photography

5. Fine Art

Photography ఇలా కొన్ని రకాలు
ఉన్నాయి. వాటిలో మీ అభిరుచిని
బట్టి కృషి చేస్తే తప్పకుండా ఎవరైనా మంచి ఫోటోలు
తీయగలరు.

A photo can speak thousand words అనే లాగా
ఫోటో తీయాలంటే మాత్రం, ఫోటోలో కేవలం బొమ్మలే
కాకుండా ఆ బొమ్మలు మనకు ఓ గొప్ప కథను వినిపించ
గలగాలి. మన గుండెల్ని కదిలించ గలగాలి. అలా ఫోటోలు
తీసే స్థాయికి ఎవ్వరైనా వెళ్లాలని అనుకొంటే, ప్రపంచ ప్రభ్యాత
ఫోటోగ్రాఫర్లు తీసిన గొప్ప గొప్ప ఫోటోలను అవ్వడప్పుడూ
గమనిస్తూ ఉండాలి. “కథలు రాయడం రావాలంటే, ముందు
కథలు చదవడం రావాలి” అంటాడు రావి శాస్త్రి. అలాగే, గొప్ప
ఫోటోలు తీయాలంటే, ముందు గొప్ప ఫోటోలు చూడాలి. ప్రతి
ఫోటోగ్రఫీ రంగంలోనూ నాకు నచ్చిన గొప్ప గొప్ప ఫోటోగ్రాఫర్
లు ఎందరో ఉన్నారు. అందర్నే ఇక్కడ ఉటంకించడం కుదరదు.

రఘురాయ్ తీసిన భోటోల్ దుర్భటసాలోని బాలుడి ఫోటో

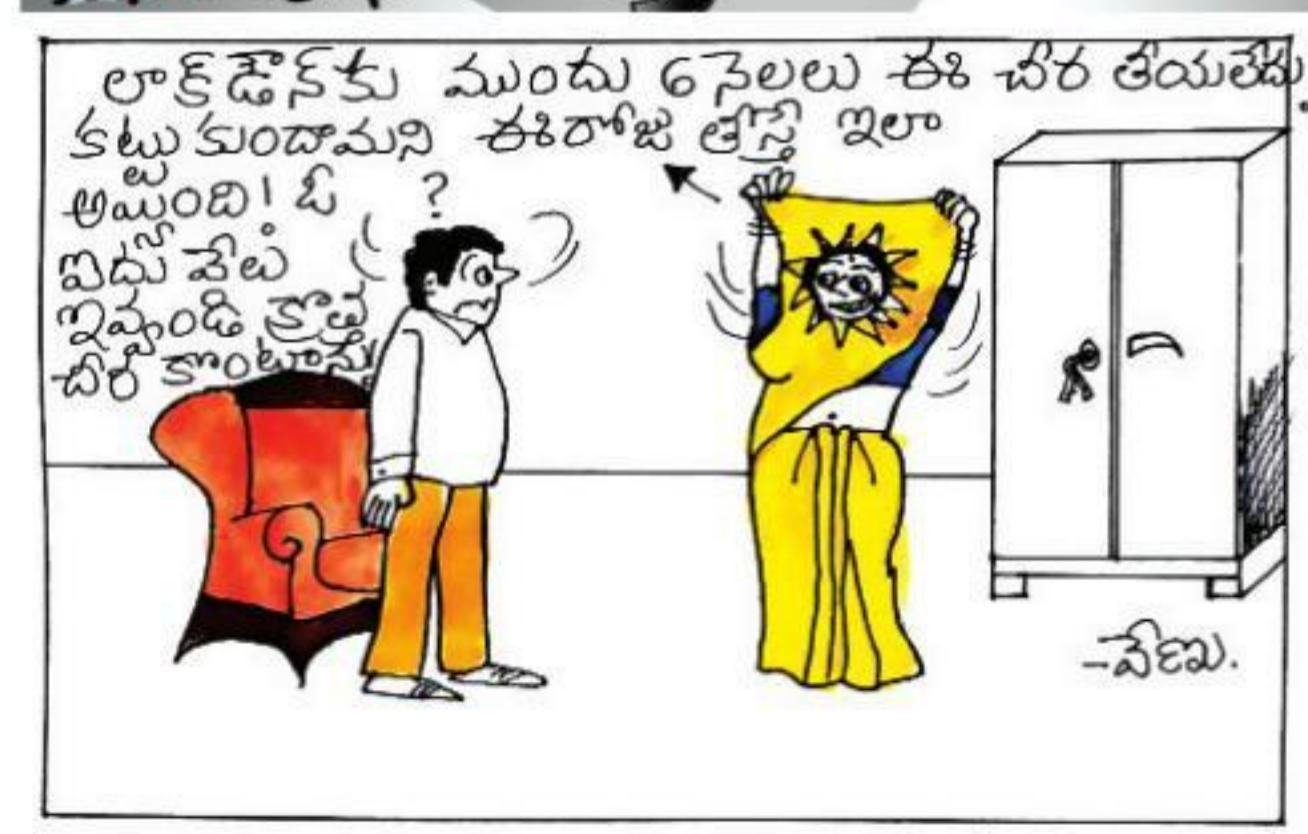
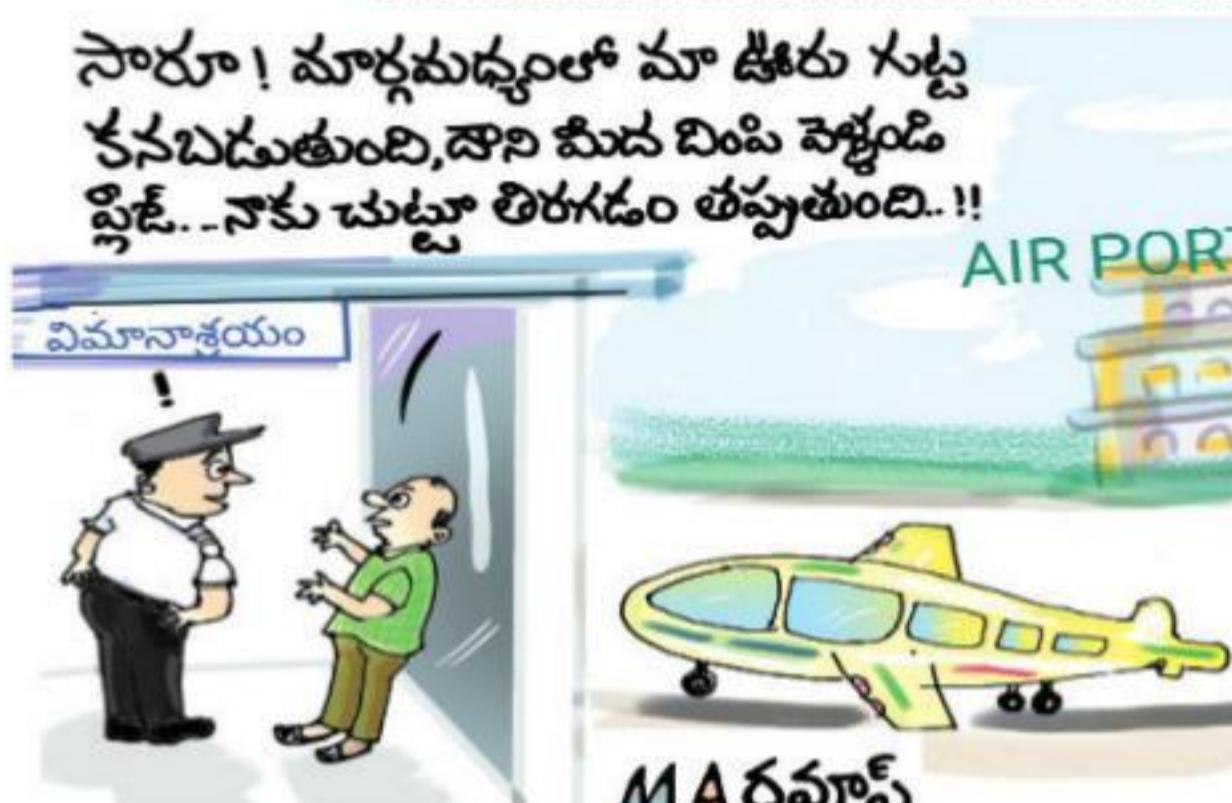
అందుకే ఒకరిద్దర్నీ చెబుతున్నాను.

Ansal Adams అనే ప్రభ్యాత అమెరికన్ ప్రకృతి ఫోటోగ్రాఫర్ అంటే నాకు చాలా ఇష్టం. ఫోటోగ్రఫీ తొలినాళ్లలోనే ఆయన తీసిన ఫోటోలు ఇప్పటికీ కళా భండాలు. ముఖ్యంగా వెలుగు నీడల్ని పట్టుకొనే ఆయన నేర్చు అమోఫుం. ఎక్కువుగా ఆయన నలుపు తెలుపు ఫోటోలనే తీసినా, వాటి అందం వర్ణనాతీతం. అలాగే ట్రైట ఫోటోగ్రఫీలో మన దేశానికి చెందిన రఘురాయ్ గారు, స్నీవ్ మెక్కరి గార్ల ఫోటోలన్నా పైన ఆర్ట్ ఫోటోగ్రఫీలో మన ప్రైదరాబాద్కు

చెందిన దివంగత బండి రాజనీబాబు గారి ఫోటోలన్నా నాకు చాలా ఇష్టం. ఇక నా వరకు వస్తే, నేను ఎక్కువుగా ప్రకృతి ఫోటోలనే తీస్తుంటా. అందులోనూ వైల్ లైఫ్ అంటే, అందులోనూ పక్కల్ని తీయడమంటే నాకు చాలా చాలా ఇష్టం.

చివరగా మిత్రులారా, ఫోటోగ్రఫీ చాలా గొప్ప సరదాని, సంతోషాన్ని ఇచ్చే వ్యాపకం. ఫోటోలు తీసేప్పుడు మనకు ఎంత ఆనందం కలుగుతుందో, ఆ ఫోటోలు చూసిన వారికి కూడా అందులో ఎంతో కొంత ఆనందాన్ని మనం పంచగలుగుతాం అనడంలో ఏ మాత్రం సందేహం లేదు. కనుక మీలో కూడా ఓ మంచి ఫోటోగ్రాఫర్ దాగున్నాడేమో ఎవరికి తెలుసు. కాబట్టి, కెమెరా చేతబట్టి లేదంటే చేతిలో సెల్ఫోన్ ఎలాగూ ఉంది కాబట్టి ఇక పని పట్టండి.

□□

'ఎవరూ మనుపెన్నదూ చేయని పని చేస్తేనే కదా మనకు 'నేమూ-ఫేమూ' ఈ విషయంలో 'నా మాటే శాసనం" అని హాంకరించారు రాజావారు.

మంత్రి మారు మాట్లాడలేదు. శిల్పి ఉల్లి సుత్తీ తీసుకు బయల్దేరాడు రాళ్ళు రప్పల్లోకి. ఎక్కడక్కడో రాళ్ళ మీద ఉలి చప్పుళ్ళు చేస్తూ ఉండిన తన మిత్రుల్ని శిఘ్రాల్ని రాజ్యంలో దింపాడు.

రాజ్యమంతా ఉలి చప్పుళ్ళు మారుమోగాయి. రాజూ వారి విగ్రహాలు తయారై వరుస కట్టినవి. వాటిని తనిని తీరా చూసుకుని రాజ్యమంతా బట్టాడా చేయించారు రాజావారు. విగ్రహాల ప్రతిష్ఠాపన జరిగిపోయింది. రాజ్యమంతా రాజూ వారు రాతి విగ్రహామై నిలబడ్డారు.

తన కోరిక తీరినందుకు రాజూ వారిని పట్టడానికి పగ్గలే లేకుండా పోయినయి. ఇక తనను చరిత్రలో నుంచి ఎవడూ తీసేయలేడని తన చరిత్ర చిరస్థాయిగా నిలిచిపోతుందని అనుకున్నారు.

ఒకనాడు ఉదయం పూట జనం ఆట్టే తిరగని సమయంలో గుర్తం మీద దొడు తీస్తూ మారు వేషంలో తన విగ్రహాలను చూసుకోవడానికి బయలుదేరారు రాజావారు. విగ్రహాల్ని చూస్తుంటే వారి 'ఛాతీ' ఉప్పాంగి పోసాగింది. తిరిగి కోటకు వస్తూ ఒక చోట ఉన్న తన విగ్రహాన్ని గుర్తం దిగి అలా చూస్తూ నిలబడ్డారు.

అప్పుడు ఘటించింది ఓ ఘటన. ఎక్కణ్ణించో ఎగిరొచ్చిన కాకులు రెండు రాజూవారి విగ్రహం తల మీదా భుజాల మీదా ముక్కులు పదును పెట్టుకోసాగాయి. రాజూవారికి చికాకేసింది. చిర్మత్తుకొచ్చింది. కోపంగా చేయి ఎత్తి 'హుశ్ హుశ్' అని అరిచారు. రాజూ వారి కీర్తి సంగతి యే మాత్రం తెలియని కాకులు రెక్కలు టుపటపలాడిస్తూ పైకి ఎగిరేయి.

ఎగిరిపోతూ ఒకటి రాజూవారి తల మీద రెట్టు వేయనే వేసింది. అది ఆయన తల మీద కిరీటం నుంచి నుదుటి మీదకి కారుతుంటే చూసిన రాజూవారి గుండె చెరువు కాదు సముద్రమే అయిపోయింది. ఒక్కసారిగా రాజ్యమంతటా ఉన్న తమ విగ్రహాల మీద అనేక వేల కాకులు రెట్టలు వేస్తున్న దృశ్యం వారి కళ్ళ ముందు కదలాడింది.

మనోవ్యాధితో మంచమెక్కారు రాజూవారు. తన తర్వాత రాజుయన వాడు తన విగ్రహాలను పీకేయిస్తున్నాడన్న వార్త వినగానే వారి గుండె వారి శరీరపు బండీ లాగలేక ఆగిపోయింది.

రాజుల కీర్తి భవనాలు కూలగొట్టడంతోనూ కట్టించడం తోనూ విగ్రహాలు సాహించడం వల్ల చిరకాలం నిలవదు. వారు ప్రజలను పరిపాలించిన తీరు మాత్రమే ప్రజల హృదయాల్లో చిరకాలం నిలిచిపోతుంది.

- చింతపట్ల సుదర్శన్, 92998092121

కిరీటం కీర్తి

బుతికున్నప్పుడు సకల భోగభాగ్యాలు అనుభవించడంతో పాటు 'బకెట్' తన్నేసింతరువాత కూడా తమ పేరు పది కాలాల పాటు జనం మెచ్చుకోవాలని తమ కీర్తి ఎనిమిదో పదో దిక్కులకు పాకాలని కోరుకునే వారు రాజ్యాలు ఏలిన వారు.

ఇలాంటి కోరిక బలంగా మనసులో నాటుకుపోయిన ఓ రాజూ వారు నిరంతరం ఆ కోరిక తీరే మార్గాన్ని గురించే ఆలోచిస్తూ ఉండేవారు. ఈ సమయంలో ఉల్లి సుత్తీ చేత్తో పుచ్చుకు దేశాలన్నీ తిరిగి రాజూవారి ఇలాభాకు వచ్చాడు ఓ శిల్పి.

శిల్పి చేతిలో ఉల్లి సుత్తీ చూసిన రాజూ వారికి ఓ బ్రహ్మండమైన అయిడియా తట్టునే తట్టింది. తన కాంస్య విగ్రహాలూ, రాతి విగ్రహాలూ శిల్పి చేత చెక్కించి రాజ్యంలో గ్రామ గ్రామంలో వాడవాడలో ప్రతిష్ఠాపిస్తే తన కీర్తి దిగ్గింతాలకు వ్యాపిస్తుందనుకున్నాడు. తన కోరిక తీరిడానికి ఇంతకంటే మార్గం మరొకటి లేదనుకున్నాడు.

రాజూ వారి కోరికను విన్న విజ్ఞాడు వృధ్య మంత్రి నరేణ్యుడు కాసెపు ఆలోచించి కనుబోమలు ముదేసి 'మీ తాతలూ తండ్రులూ ఎవరూ కూడా తమ విగ్రహాలు చెక్కించిది లేదు. వాళ్ళు తమ పూర్ణీకుల చిత్ర పటాలు గీయించారు కాని తమ చిత్ర పటాలు కూడా గీయించలేదు. తాము బతికి ఉండగా స్వాంత డబ్బా కొట్టుకోవడానికి వాళ్ళు అన్నలు ఇష్టపడలేదు. మరి తమరేమో ఏకంగా తమరి విగ్రహాలు ఉరు వాడా

- చిత్తలూరి సత్యనారాయణ
82474 32521

అంచులో ఇరుక్కుపోయింది. మనసు చివుక్కుమన్నది. నాయన తిట్టి పోస్తాడే మోనన్న భయం దాన్ని కోపిసింది.

వీపు మీద నాలుగు నీళ్లు చల్లుకోవటానికస్సుట్లు జాలాట్లోకి వెళ్లాడు నాయన. ఇదే అవకాశంగా గ్రహించి గభాల్న అగ్గిపెట్టెను వెనక్కి మెల్లగా లాగి దాని రెక్కని లోపలికి సర్దాను. అప్పుడు గమనించాను. లోపల తుమ్మి పువ్వు లేదు. ఆకులు కూడా కొన్నే వున్నాయి. దానికి తుమ్మా కన్నా పువ్వులన్నా భలేయిష్టమని తెలుసు.

కథ

బంగారైక్కలు!

“ఒరేయ్! నీకెన్నిసార్లు చెప్పులా? ఆ మొబైల్తో అడ్డుడ్ని?” కోపంతో, విసుగుతో నోటిదాకా వచ్చిన మాటను గొంతులోనే సమాధి చేసుకున్నాను. ఈ మాత్రం కూడా పిల్లల్ని మందలించే రోజులా ఇవి? ముప్పుయి సంవత్సరాల కిందట ఇదే ప్రశ్నతో నన్ను మందలించిన మా నాయన దాని చుట్టూ జరిగిన కథ గుర్తొచ్చింది నాకు. కాకపోతే అప్పుడు నా చేతిలో మొబైల్ లేదు. కానీ మా నాయనలోనూ అదే మందలింపు వుంది. పిల్లలలోని ఇఖాళటి అసహనం మాత్రం మాలో లేదు.

@@@

“లారేయ్! నీకెన్ని సార్ల జెప్పినాన్రా? మల్లా అట్లనే జేస్తున్నవ్? అగ్గిపెట్టల ఊపిరాడక సస్తదది. తియ్ రా ముందు” తల మీద తాటాకును తీసి పందిట్లో ఓ మూలకు వేసాడు నాయన. అమ్మి చుట్టుకుదురు తెచ్చేసింది. చేతిలో నురగలు కక్కుతూ వున్న కల్లొట్టిని అందులో పొంద పెడుతూ నా చేతిలోని పులి బొమ్మి వున్న అగ్గిపెట్టె వైపోసారి చూసాడు. దబ్బున మూసాను పెట్టెను ఏదైతే కబడొద్దనుకున్నానో అదే జరిగింది. నాయన కంటబడుతుందేమోనన్న నా ఆత్మతలో ముదురాకు పచ్చలో మెరుస్తున్న దాని రెక్క మూస్తున్న అగ్గిపెట్టె

**బండారు
అచ్చమాంబ
స్తారక కథల పోటీలో
సాధారణ ప్రచురణకు
స్వీకరించిన కథ**

మెన్న కాపోళ్ల బాయి కాడికి పోయినపుడు బావి ఒడ్డున వున్న తుమ్మి చెట్టు కేసి చూసాను. ఆ సమయానికి అక్కడై మేకల కోసం తుమ్మి కొమ్మల్ని కొట్టేస్తున్న గోల్ల శివయ్య తుమ్మి కాయల్ని ఆహారంగా వేస్తూ కనిపించాడు. నాకు ప్రాణం లేచొచ్చింది.

“శివన్నా శివన్నా! కొంచెం ఆ తుమ్మిపువ్వు కొంచెం ఆ తుమ్మాకు తీసుకోనా?”
అన్నాను బుంగమూత్రి పెట్టి..

“దానికేం భాగ్యంరా చంటిగా... ఏ నువ్వేషైనా మేకపిల్లను పెంచుతున్నవా ఏందిరో!” అన్నాడు.

“అదేం లేదన్నా!”. అసలు విషయం దాచేస్తూ మెలికలు తిరిగాను. అంగీకి కిందచి రెండు గుండీలు తీసి దాని అంచునుపెక్కిపట్టి అందులో కాస్తంత తుమ్మాకు మరియు ఓ నాలుగు తుమ్మిపూలను వేసుకుని తుర్చుమంటూ ఇంటికి చేరుకున్నాను.

“అన్నం దినకుండా ఇంతసేపు యాడికిబోయినవ్ రా?”
అమ్మి అడిగింది.

“నాకు ఆకలి లేదమ్మా! ఇప్పుడే వస్తానుండు” అంటూ బాగిను కట్టేసిన దొడ్డిలోకి వెళ్లాడు.

పైకప్పు కింద భాగంలో మంచెలాగా వేసిన కర్ర సామాను పైన భద్రంగా దాచి పెట్టుకున్న అగ్గి పెట్టె కోసం ఆత్మంగా

చూశాను. నా హడావిడి ఆత్రణం చూసిన బలై తలెత్తి నా వైపు చూస్తూ నన్నే గమనిస్తోంది. దోషల్ని పారదోలేందుకు అటూ ఇటూ ఊపుతున్న దాని తోక చివర్లు నా కాళ్ళకు తగులుతూ భలే తమాషాగా అనిపిస్తోంది. అక్కడే వున్న చిన్న క్రద దుంగను కాస్త దగ్గరగా జరిపి దానిపైకెక్కాను. చేతికి తగిలింది పులిబోమ్మ వున్న అగ్గిపెట్టే. హమ్మయ్య అని ఊపిరి పీల్చుకుని మెల్లగా చేతిని కిందికి దించి ఒక్క గెంతు గెంతాను పక్కకి. దాన్ని కొడుతున్నానుకుండేమో బలై అదీ పక్కకు ఒక్క గెంతు గెంతింది. కొట్టంలో ఒక మూల ఎండు గడ్డి మోపు మీద కూర్చున్నాను. మెల్లగా అగ్గిపెట్టే మూత తెరిచాను. మూత వెనక్కి జరుపుతున్న కొద్దీ, కొద్దిగా ఆకుపచ్చని బంగారు వర్ణం బయటకు రాశాగింది. లోపల స్తుభగా పడుకుని వుంది. దాని రెక్కలు విప్పే ప్రయత్నం కూడా చేయటం లేదు. కొద్దిగా కలవరపడ్డాను. దాని శరీరం మాత్రం బంగారు రంగు ముదురాకు పచ్చ రంగుతో మిలమిలా మెరిసి పోతోంది. మూత సాంతం తెరిచాక మరోసారి కలవరపడ్డాను. రెక్కల్ని మెల్లగా విప్పుతోంది. ఎగిరి పోతుండేమోనని, మెల్లగా దాని రెక్కలపైన వేలినుంచబోయాను. అంతలోనే దాని మెడకు ఓ దారం కట్టానన్న విషయం గుర్తొచ్చింది. ఫరాలేదులే ఎటూ పోదు అనుకుని వేలును విరమించాను. చేతితో పట్టుకుంటే నలిగిపోతుండేమోనన్న భయం కూడా కలిగింది. లోపలి మూత సాంతం తీసి చూశాను. అంతకు ముందు వేసిన తుమ్మాకులు పూర్తిగా వడలిపోయి వున్నాయి. తుమ్మపూల నూగు అక్కడక్కడా కొద్దిగా ఆకుల్లో కలిసిపోయి వుంది. ఈసారి కూడా పెట్టి లోపల గుడ్లేమీ లేవు. మరోసారి నిరాశ కలిగింది నాకు. దారాన్ని కాలికింద తొక్కిపట్టి అగ్గిపెట్టేను భాళీ చేసాను. కొత్త తుమ్మాకూ, తుమ్మపూలతో పెట్టేను నింపి రింగన్న పురుగును అగ్గిపెట్టేలో అమర్చాను. పసుపు పచ్చని ఆకుపచ్చని మిశ్రమం కలిగిన మెత్తని ఆకుల పరుపు మీద, పొదిగిన వజ్రంలా ధగ ధగా మెరుస్తోంది పురుగు. కష్ట పెద్దవి చేసి ఆస్తిగా చూశాను. పూల నూగును సుతిమెత్తగా తన నోటితో కొరుకుతూ వుంది. దాని నల్లని నోటి పైన బంగారపు రజను అంటినట్లు తుమ్మపూల నూగు విచిత్రంగా కదులుతోంది. అపురూపంగా దాన్నలాగే కాసేపు చూసుకుని దాన్ని అమర్ఖిన లోపలి పెట్టేను మళ్ళీ పెట్టేలోకి నెడుతున్నాను.

సరిగ్గ అప్పుడే రానే వచ్చాడు శీనుగాడు. నేనూ శీనుగాడు

ఒకటే తరగతి. మాహారి బడిలో నాలుగు చదువుతున్నాము. బడి అయ్యాక మేము ఆడుకునే రక రకాల ఆటల్లో రింగన్న పురుగుతో ఆడుకోవటమే ప్రధానంగా వుండేది. వాడికి కూడా నాలుగే రింగన్న పురుగు వుంది. అయితే వాడి పురుగు గుడ్లు కూడా పెట్టిందని నా ముందు బడాయి పోతాడప్పుడూ. నాకు దగ్గరగా జరిగి, “ఏంరా చంటిగా! ఈసారైనా గుడ్లు పెట్టిందా నీ రింగన్నా?” అన్నాడు.

“గుడ్లు పెట్టుకపోయినా నీ బక్కచిక్కిన పురుగులా లేదులేరా. నా పురుగు చాలా బలంగా బొధ్యగా వుంది. నేను చాలా బాగ చూసుకుంటాను మరి. నీలాగా గాలిలో ఆడను తెలుసా!”.. అన్నాను. “ఓహో గోప్ప! ఎంత తిండి పెడితే ఏముంది? ఇంత వరకు గుడ్లు కూడా పెట్టించ లేకపోయావు. ఔగా దానిని గాలిలో ఎగరేసి కూడా ఆడవు. ఎందుకటా ఆ మాత్రం పురుగును భ్రద్రంగా దాచి పెట్టటం?” అన్నాడు వాడు.

నాకెందుకో దాని మెడకు దారం కట్టటం కూడా ఇష్టముండదు. అగ్గిపెట్టే తెరిచినపుడు ఎక్కడ ఎగిరి పారిపోతుందోనని భయంతో దారం కట్టాను గానీ, నాకే ఊపిరాడనట్టగా వుంటుంది. ఇదెగిరిపోయిందనుకో మా నాయన ఇంకోటి తెమ్మని అడిగితే శీనుగాడి నాయన లెక్క తేలేదు మరి. ఎందుకో దీనితో ఆడటం మా నాయనకు అస్పలు ఇష్టముందేది కాదు. మొదటి సారి తెచ్చి ఇచ్చినపుడే అన్నాడు. “ఒరేయ దాన్నోసారి తనివితీరా చూసి ఒకసారి చేతితో తట్టి మల్లా వదిలేయి సుమా!” అని. నాయన మాటలు ఖాతరు చేయక నేను దీన్నిలా పెట్టేలో పెట్టటం చూసే రోజూ “దాన్ని వదిలేయారా” అని తిడుతున్నాడు. శీనుగాడి వాళ్ళ నాయనకు ఇవేమీ పట్టవనుకుంటా. వాడికిచ్చింది, మూడోదో నాలుగోదో ఇప్పుడు వాడు పెట్టేలో బంధించి ఆడుకుంటున్న రింగన్న పురుగు. ఉత్తగా దాని మెడకి దారం కట్టినందుకే నేను విల విలలాడి పోతాను.

ఒకరోజు బడి వదిలినాక వాడి రింగన్న పురుగును, ముఖ్యంగా అది పెట్టిన గుడ్లను చూద్దామని వాడింటికి వెళ్లాను. వాళ్ళ ఇంటి వరండాలో నిలబడి గాలిలో ఏదో గిరి గిరి తిప్పుతున్నాడు. గుంయ మంటూ అదోరకమైన శబ్దం కూడా వస్తోంది. ఏమిటా అని వాడి చేతివంక, వాడి వంకా తీక్కణంగా చూసాను. చేతిలోని పొడవైన దారాన్ని గాలిలో చుట్టూ బలంగా తిప్పుతున్నాడు వాడు. దారం అక్కడక్కడా తెరలు తెరల్లగా కనిపిస్తుంది గానీ, దారం చివర గాలిలో వృత్తాకారంలో పసుపు ఆకుపచ్చ ఎరుపు నలుపు రంగుల్లో మెరుపు చారల్ల కనిపిస్తాయి. విషయం అర్థమైన నాకు పై పై ప్రాణం పైనే పోయినట్లనిపించింది. వాడేమో ఏదో తెలియని పరమానందంతో కిలకిలా నవ్వుతూ ఇంకా చేతిని గట్టిగా గాలిలో ఊపుతున్నాడు. వెంటనే నా చేతిని విసురుగా ముందుకు చాచి వాడిని తిప్పకుండా వారించాను.

వాడు విచిత్రంగా నా వైపు చూసి దారాన్ని తిప్పటం ఆపేశాడు. శబ్దం ఆగిపోయింది. గాలిలోని మెరుపు రంగు చారలు ఒక్కాక్కటిగా కలిసిపోయి ఒక ఆకారం గాలిలోంచి ముద్గగా ఏర్పడి వాడి చేతిలోని దారం రెండవ చివర రింగన్న పురుగు వేలాడుతూ కనిపించింది. అదింకా రెక్కలు

కొట్టుకుంటూ వుంది. దాని రెక్కల కింద ఎరువుడనం వాడి ముఖంలోకి ప్రవహించింది. వాడిపోయిన ఎరువు ముఖంతో నా వైపు కోపంగా చూసాడు. వాడి ఆనందానికి అడ్డపడ్డానని వాడి బాధ.

“బరేయ్! ఎందుకురా దాన్నంత బాధ పెడతావ్? నువ్వు గాలిలో తిప్పుతున్నపుడు దాని ప్రాణం ఎంత విలవిల లాడిందో పాపం. అది చేసే ఒక రకమైన శ్రావ్యమైన శబ్దాన్ని వింటున్నావు గానీ, నాకైతే గాలిలో తిప్పుతున్నపుడు అది ఏడుస్తూ వున్న ధ్వనేమో అనిపించింది. ఇలాంటి దృష్టం గనుక మా నాయన చూస్తే నా వీపు చీరేస్తాడు. మీ నాయన ఏమీ అసదారా అంటే, నువ్వుండుకిలా ఆడుతావులే. పాపం దాన్నలా వదిలేయరా.. బాగా అలిసిపోయి నీరసించి పోయినట్లు కనిపిస్తుంది” అన్నాను.

“పోరా మరి నీ పురుగును నువ్వు పెట్టోంచి వదిల యొచ్చుగా. పెద్ద! నాకు చెపుతున్నావు మరి”. అన్నాడు వాడు.

“నీలాగ నేను హింస పెట్టం లేదురా” అన్నాను.

“పోరా” అంటూ వాడు వాళ్ళ పెరట్లోకి తుర్రుమన్నాడు.

కొద్ది సేపటికి నాకు మళ్ళీ అదే శబ్దం వినిపించింది. నేను మా ఇంటి వైపు నడిచేకొద్ది ఆ శబ్దం దూరమవతోంది. వాడు మళ్ళీ ఎప్పటిలాగే రింగన్న పురుగును గాలిలో తిప్పుతున్నాడని అర్థమైంది నాకు. ఇంటికొచ్చి గబగభా అమృతును అన్నం పెట్టుమని అడిగాను. నాయన తాటి చెట్టెక్కటానికి వనానికి ఎళ్ళినట్లుంది. చేతులు కడుక్కోవడానికన్నట్లు బట్టి దగ్గరి గోలెం దగ్గరికి వెళ్లి, ఒకసారి దొడ్డిలోని మంచె మీదికి దృష్టి సారించి నవ్వుకుని అన్నం పశ్చెం దగ్గర కూర్చున్నాను. వేడి వేడి పప్పుచారు వడ్డించింది అమృత నా చేతులు కాలుతాయని నన్ను వారించి అమ్మే అన్నం కలిపి పశ్చెం ముందుకు జరిపింది. “ఆ రింగన్న పురుగును ఏం జేసావురా? మీ నాయన చూస్తే నీ వీపు విమానం మోతే. ఇంతకీ ఎలా వుందదీ?” అడిగింది అమృత.

అమృత నా ఆనందం ముఖ్యం దాంతో ఆడుకోవటం చూసి అమృత కూడా మరిసిపోతుంది. అయితే నాయనే దాన్నెందుకురా అట్ల హింస పెడతావ్? ఏదో కానేపు చూసి చేతితో తట్టి వదిలేయాలి గానీ, అట్ల అగ్గపెట్టోలో పెడితే దానికి ఊపిరాడుతుందా? అని వారిస్తడు నన్ను. ఇంక ఆ శీనుగాడి ఆటలు చూస్తే ఎంత కోపం తెచ్చుకుంటాడో మా నాయన. పశ్చెం భాటీ అయ్యాక నీటి గోలెం దగ్గరికెళ్లి చేయి కడిగేసుకుని తడిని నిక్కరుకు తుడిచేసుకుని చోక్కా కింది భాగాన్ని పైకెత్తి తలను కొద్దిగా కిందకు వంచి మూతి తుడిచుకుంటూ బట్టి దొడ్డోకి ప్రవేశించాను.

“తినంగనే మల్ల యాడికిపోతున్నపురా చంటిగా?” అంటూ అమృత వంటిట్లోంచి అరవటం వినిపించింది.

“ఎక్కడికి లేదమ్మా!” అని సమాధానం చెప్పి బట్టి దగ్గరి కర మొద్దను మంచె కిందుగా జరిపి ఎప్పటిలాగే చేతిని పై కెత్తి

చెక్కుల మీద తడిమాను. అగ్గపెట్టే చేతికి తగిలింది. కిందకు దిగి మూత తెరిచాను ఆత్రంగా. లోపల నేనూహించేదేమీ జరగలేదు. ఇప్పుడు గుడ్ల గురించి ఆలోచన రాలేదు నాకు. గబ గబ అగ్గపెట్టే తెరిచాను. ఈసారి దారాన్ని నా కాలి కింద తొక్కి పట్టలేదు. నేను కొత్తగా అమర్చిన తుమ్మ పూలను, తుమ్మాకును కొద్దిగా తిన్నట్లుంది. కొన్ని ఆకులకు అక్కడక్కడా కొద్దిగా సగం కొరిన ఆనవాళ్ల కనిపించాయి. తుమ్మపూలకు కూడా కొంచెం నూగు చెదిరి పోయి వుంది. మూత సాంతం తెరవగానే ఈసారి కొద్దిగా కదలటం మొదలు పెట్టింది. కొద్దిగా రెక్కలు విచ్చుకుంటున్నాయి. నాకిప్పుడు అది ఎగిరి పోతుందన్న భయం కలగటం లేదు. ఆనందంగా వుంది. సాంతం బయటికి తీసి దాని మెడకున్న దారాన్ని విప్పాను. రెక్కలు విదిలించుకుని బంగారు రెక్కలు గాలిలోకి లేచాయి. జుమ్మంటూ గాలిలోకి లేచింది. గాలిలో స్నేచ్ఛగా ఆనందంగా రెండు మూడు గిరికేలు కొట్టి ఆనందంగా నీలాకాశం రంగులో ధగ ధగలాడే ఆకు పచ్చని వజ్జంలా మెరుస్తోంది. ఆనందంతో నా కళ్ళ పెద్దవి చేసుకుని చూస్తున్నాను. కొట్టులోని బట్టి కూడా మోరెత్తి గాలిలో రింగన్న పురుగు స్నేచ్ఛా విన్యాసాలను చూస్తోంది. రిప్పున కిందకొచ్చి గోడ వారగా వున్న బంతి పూల చెట్ల మీద వాలింది. ఎన్నాళ్ల సుండో దూరమైన ఆప్పులు దగ్గరయిన అనుభూతికి లోనయినట్లు ప్రేమగా బంతి పూల చెట్ల మీద రిప్పుమంటూ తిరుగుతోంది. అంతలోనే గాలిలోకి రిప్పుమని లేచింది. విచిత్రంగా కన్ను మూసి తెరిచేతలో బంగారెక్కలోచ్చి నా భజమ్మీద వాలాయి. తెలియని అనుభూతికి లోనయ్యాను. ప్రేమగా చేతి వేళ్లతో దాని వీపు నిమిరాను. దాని వోంటి ఆకుపచ్చని మెరుపు నా చేతులకంటింది. అప్పుడే ఇంటి ఆవరణలోకి ప్రవేశించిన నాయన కళ్ళ కూడా విశాలమయ్యాయి. దగ్గరగా వచ్చి నా భజాల మీద చేతులేసి నా నుదుటన ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. అమృత కళ్ళ గాలిలో ఎగురుతున్న రింగన్న పురుగును, నన్ను మార్చి మార్చి చూస్తూ పెదాలపై తుమ్మ పుప్పుల్లా నవ్వులు పూశాయి. ఒరేయ్ చంటీ! నేను కూడా నా రింగన్న పురుగును వదిలిపెట్టానురా. మా నాయన మళ్ళీ తెస్తానన్నా వద్దన్నాను. అంటూ వాడొచ్చి నా చేతిలో చేయేసి నీలి ఆకాశంలోకి నవ్వుతూ చూశాడు.

@@@

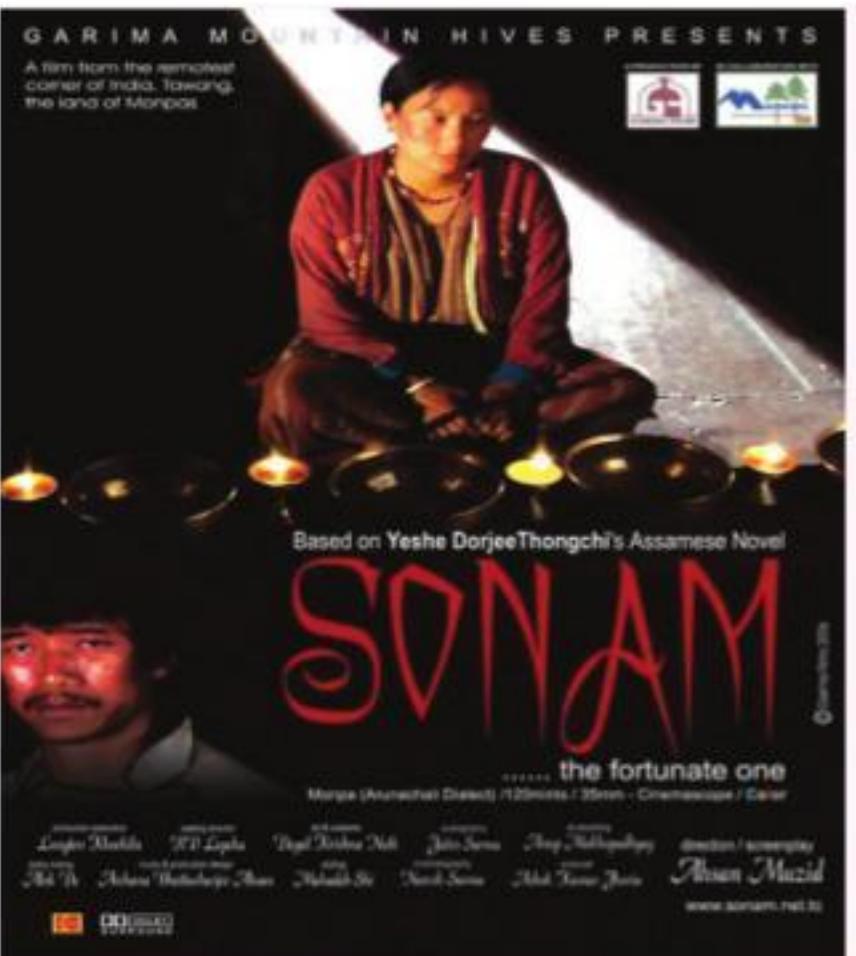
“ఒర్చేయ! నీకెన్ని సార్లు చెప్పానురా? ఆ మొబైల్తో ఆడోడ్స్‌నీ” అందామనుకున్న మాట నా గొంతులోనే సమాధి చేసుకున్నాను. అని అనుకున్నాను గానీ, కోపంతో పైకి అనేశానని మావాడి ముఖంలో మారిన రంగులు చూస్తే అర్థమయింది. అయితే అంతలోనే దగ్గరకు తీసుకుని బుజ్జిగిస్తూ, “నేనో కథ చెబుతాను విశ్రా చింటూ! ఆ కథ విన్నాక నీకెమనిపిస్తే అది చెయ్య సరేనా?! అంటూ ఈ కథంతా చెప్పాను.

ముఖ్యయి సంవత్సరాల క్రితం మా నాయన రింగన్న పురుగుతో ఆడొద్దన్న మాటను స్వీకరించి నేనూ శీనుగాది లాంటోళ్లం మారిపోయాం. మాలోని సున్నితత్వం ఇంకా అట్లానే వున్నది. కానీ ఇవాళ పిల్లలు ఎంత సెన్నిటివగా తయారయ్యారు. చిన్న మందలింపుకే ప్రాణాల మీదికి తెచ్చుకుంటున్నారు. మొన్నటికి మొన్న తొమ్మిదో తరగతి చదివే పిల్లవాడొకడు, తల్లి సెల్ఫోన్ వాడొద్దని మందలించినందుకు ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడట. ఆ తల్లికి ఎంత కడుపు కోత. ఎందుకింత అసహనానికి గురవుతున్నారు పిల్లలు? ఒక విద్యార్థిని టీచర్ దో మందలించాడని విద్యార్థి ఆత్మహత్య. ప్రాణాలు తీసుకోవటం ఎంత సులభమైపోయింది పిల్లలకి, ఇది

ఏ రకమైన సున్నితత్వం? ఎదుటి వారి ప్రాణాలను కాపాడ
గలిగే సున్నితత్వం కావాలి గానీ, తమ ప్రాణాలు తామే
తీసుకునే ఈ అసహనపు సున్నితత్వం ఎవరిక్కావాలి? ప్రకృతికి
దూరం జరుగుతున్న మనిషి ప్రకృతిలోని జీవ రాశుల పట్ల
స్నేహానికి దూరమైన మనిషి, ఆధునిక సాంకేతికత కల్పించిన
యంత్రాల పట్ల ప్రేమను పెంచుకుని తను యాంత్రికంగా
తయారవుతున్నాడా? చిన్న రెక్కల పురుగు స్వేచ్ఛ
కోల్పోతుందని తెలిసి విల విలలాడి అగ్గిపెట్టే జైలు నుంచి
విడుదల చేసి ఆనందించిన మా బాల్యంలోని సున్నితత్వం
ఇవాళటి బాల్యానికి కావాలి. పిల్లలు తల్లిదండ్రుల గారాబం అనే
అగ్గిపెట్టేలో రింగన్న పురుగులవుతున్నారు. వారికి విముక్తి
కలిగించి ఆకాశంలో స్వేచ్ఛగా ఎగిరే బంగారు రెక్కల్ని ఇవ్వాలి.
వాడికేముర్థమయిందో ఏమోగానీ చేతిలోని మొబైల్ ను పక్కకు
గిరాటేసి,

“డాడీ నాకో రింగన్న పురుగు తెచ్చిపెడతావా? దాన్ని నేనేమీ నీలా అగ్గిపెట్టెలో బంధించి ఆడనులే. ఒకసారి నా చేతులతో తాకి వదిలేస్తాను సరేనా?” అంటూ నా మెడ చుట్టూ చేతులేసి ఊగిపోతున్నాడు.

శబరిమల ఆలయంలో మహిళల ప్రవేశం విషయమై సుట్టిం కోర్కెత్త తన తీర్చును జ్ఞానపుడు ఒక స్వామీజీ చేసిన వ్యాఖ్యలు మీకు గుర్తున్నాయా? "బుయుకుమంలో పున్న మహిళలు వంట చేయకూడదని, ఒక వేళ అలా వంట చేస్తే అలా చేసిన మహిళలు మరజన్లో కుక్కలూగాను, ఆ వంట తిన్న పురుషులు దుస్థితీలులు గాను పుడతారు" అని వ్యాఖ్య చేశాడు. ఇర్కెత్త ఒకటవ శతాబ్దికు రెండవ దశాబ్దంలో శాస్త్ర సాంకేతిక రంగాలలో ఇంత అభివృద్ధి జరుగుతు స్వపుడు, ప్రపంచం అంతా ఒక కీక్కతో మన ముందు స్వపుడే ఆ స్వామీజీ ఈ వ్యాఖ్య చేస్తే, ఈ అభివృద్ధి పులాలు అన్నిటికి దూరంగా, నరి అయిన రవాణా సౌకర్యాలు లేని కొండలోనిలలో నివసించే గిరి జన ప్రాంతాలలో ఇంకెన్ని మూడు సముకాలు కొలువు తీరి ఉండాలి?

స్వామీజీ చెప్పినటువంటిది కాదు కానీ దానితో పోటీ పడదగినదే ఒక సముకం అరుణాచల ప్రదేశ్‌లో పంచెంపా (Panchenpa) తెగ గిరిజనలలో ఒకటి ఉంది. స్త్రీల చేతి గోళలో విపం ఉంటుందని, వాళ్ళ చేసిన వంటని పురుషులు కనుక భుజిస్తే ఆ విపం పురుషుల ఉదరంలోకి వెళ్లి మొదట నెమ్మిగా కడుపు

నోప్పి మొదలులు ఆ తరువాత పురుషుడు చనిపోతాడన్నది ఆ సముకం. అందుకనీ ఏ ట్రీ అయినా వంట చేస్తే ఆమెను విచక్షణ రహితంగా చంపేసేవారట. అలా హర్ష చేయబడిన ఒక స్క్రీ కథను ఆమె ఫోటోలో సహ దర్శయుగి అనే పోలుర్ సీఎంది ప్రతిక చాలా కాలం కింద ప్రచురించింది. ఆ కథనం యావ్ దోట్రీ తోంగిచి (Yash Dorjee Thongchi) అనే అస్వామీ రచయిత మనసులో నాటకునిపోయింది. ఆ తరువాత ఆ రచయిత తపాంగీ జిల్లా డిప్యూటీ కమిషనర్గా వనిచేస్తున్న రోజులలో ఎదుర్కొన్న కొన్ని అనుభవాల ఆధారంగా "బ్రిష కన్సార్ దేశోట్" పేరతో ఒక నవల రాసాడు. ఆ నవల ఆధారంగా ప్రముఖ అస్వామీ దర్శకు రాలు మంజు బోరా "In the land of poison Woman" అనే సినిమా తీసింది. ఆ సినిమాకే 2018వ సంవత్సరానికి గాను జాతీయ పురస్కారం లభించింది.

పంచెంపా అనేది అరుణాచల ప్రదేశ్‌లో ఒక గిరిజన తెగ. ఇది మొంపా అనే గిరిజన తెగలోనే ఒక భాగం. కానీ ఈ రెండు తెగలకు మధ్య చాలా బేచాలు వున్నాయి. వాళ్ళ భాష, సంస్కృతి వేరే. ఇందో షైనా బోర్లీర్లో తపాంగీ నుండి 1000 కిలోమీటర్ల దూరంలో ఈ తెగ నివసిస్తుంది. అరుణాచలప్రదేశ్ అంటే చాలా విశాలమైన రాష్ట్రం ఈశాస్య భారత దేశంలో. దాదాపు 83,743 కిలోమీటర్ల విస్తరించిన ఈ రాష్ట్రం జనాభా ఇర్కెత్త లక్షలను మొత్తం. కానీ 25 జిల్లాలు వున్నాయి. ఎక్కువ కొండ ప్రాంతాలు కావడంతో రవాణా సౌకర్యాలు లేకపోవడంతో ఎక్కడికక్కడ ప్రజలు ఒక పసోలేషన్ క్యాంపంలో పురుషుల పుంచారు. బయటి నుది వచ్చే వాళ్ళ తక్కువ. బయటు వెళ్ళేవాళ్ళ తక్కువ. అలా ప్రజలు మధ్య మొబిలిటీ లేకపోవడంతో నిలవ నీరులా వాళ్ళ, వాళ్ళ సముకాలూ, మూడు నముకాలూ ఏ మార్గాలేకుండా అలా నిలబడి పోయాయి.

స్త్రీల చేతి వెళ్ళలో ఏ విషమూ ఉండడని, వాళ్ళ చేతి వంట తినడం వలన మనుషులు చనిపోరిని, కేవలం వ్యాఘరులు, అపరిశ్రత కారణంగానే మనుషులు చనిపోతారని ఆ తెగ ప్రజలను కన్నిన్న చేయడానికి ఒక యువకుడు చేసిన ప్రయత్నమే In the land of poison Woman ఆ సిన్మియం ఎప్పుకీ జాతీయ పురస్కారం లభించింది. దర్శకులు మంజుబోరా ప్రముఖ అస్వామీ దర్శకుడు జాప్పా బారువా శిష్యులూ. ఇంతా చేస్తే పంచెంపా తెగ ప్రజల సంఖ్య ఎంతో తెలుసా? ఐదువేలు. అపును కేవలం ఇదు వేలు. ఈ సినిమాకు జాతీయ పురస్కారం ప్రకటించిన జ్యూరి "The film is a depiction of individual's effort to break the myth of Poison Women in a remote part of Arunachal Pradesh" అని ప్రస్తుతించింది.

అరుణాచల ప్రదేశ్ సినిమా గురించి

సోనమ్ అరుణాచలప్రదేశ్ సుండి వచ్చిన మొట్ట మొదటి సినిమా

పూర్తి నిడివి ఫీచర్ ఫిలిమ్. సోనమ్ పలు అంర్జుతీయ ఫిలిమ్ పెస్టివ్ల్ లో పాల్గొని పలు పురస్కారాలు కూడా పొందింది. ఇది అరుణాచల ప్రదేశ్లోని మోంపా (Monpa) తెగకి చెందిన సామాజిక, సాంస్కృతిక ఆచార వ్యాపారాల మీద ఒక చురక. ఈ సినిమా కూడా యావ్ దోట్రీ తోంగిచి (Yash Dorjee Thongchi) నవల సోనమ్ అధారంగా ముజిద్ అహసాన్ స్వియ దర్శకత్వంలో నిర్మించాడు.

మొంపా తెగ జీవన విధానంలో పొల్యాండ్రీ అంటే బహు భర్తుల్సం ఒక సాధారణ విషయం. కానీ అది స్క్రీల మీద ఎంత పత్రిడి కలుగచేస్తుంది, వాళ్ళనెలా నిస్పత్తయలుగా మారుస్తుంది, ఎలా హిస్ట్రీక్గా తయారు చేస్తుందో ఈ సినిమాలో విపులంగా దృష్టమానం చేసాడు ముజిద్. మొంపా తెగ కేవలం కొండల మీద మాత్రమే నివసిస్తుంది. వాళ్ళ ప్రధాన వ్యక్తిగతీల పెంపకం. ఈ తెగలో బహు భర్తుల్సంను భోర్కో దోక్కు అంటారు. అనటీ బహు భర్తుల్సం అనేది ఎలా వచ్చింది? ఒక కుటుంబంలో ఇద్దరు అన్న తమ్ముళు ఇద్దరు స్త్రీలు పెళ్లి చేసుకుంటే వాళ్ళ మధ్య గొర్రెల పెంపకం జగరాల్చి ఉంటుంది కనుక ఆ గొర్రెల పంపకాన్ని నిరోధించానికి బహు భర్తుల్సాయ్యు తెగలో అమలుక్కి తీసుకుని వచ్చారు అని తెలుస్తుంది. ఒక స్క్రీ ఎంత మంది పురుషులను కలిగి వున్నా ఆ పురుషుల ఎక గర్జు జినితులు అయితే విపాదం ఉండడమే కానీ వాళ్ళిద్దరూ ఏ సంబంధమూ లేని వ్యాప్తి, వాళ్ళిద్దరూ ఆ స్త్రీని ఎలా పంచుకుంటారు?

ఈ సినిమాలో ముజిద్ ఒక విచిత్రమైన సన్నిహితమైన పుట్టిందు. తన భార్య ప్రియులు తినడం చేసిన తమిల్ కోర్కెత్త భోలిక సౌందర్యం, ఆ సౌందర్యం వెనుక ఉన్న ఆధ్యాత్మిక సంవేదన చూపించాలన్న దర్శకుడి లక్ష్మం నెరవేరింది. కానీ సోనమ్ అంటే బంగారం లంటి ఆ స్త్రీ జీవితం విషాదకరంగా ముగియడమే మనసు వోపుకోని అంశం. ది పొడ్డ హంటర్ అరుణాచల ప్రదేశ్ లోని వాంచూ తెగకి చెందిన అప్పు అనే వ్యాప్డుడి కథ. ఈ వ్యాప్డుడు దట్టమైన అరణ్యంలో ఒక కుటుంబంలో ఒక మధ్య ఉన్న ఆధ్యాత్మిక విషయాలు. అధునిక జీవన వాసాలేవీ సోనమ్ అనాగరికుడు. వెదురు తోసూ అడవి ఎలుగు వెంటుకలతోసూ చేసిన తలపాగా పెట్టుకుని జంతు చర్చం కష్టకుని వేట సామాన్లు లంకిసే అడవి మనిషి. ఆ దట్టమైన అరణ్యం గుండా రహదారి నిర్మించాలని ప్రభుత్వం తలపెళ్లినపుడు ఆ ప్రయత్నాన్ని అప్పు తీవ్రంగా వ్యతికేసిస్తాడు. అడవిలోకి వచ్చిన అంటే భయపడేలా చేస్తాడు.

తెగ జీవనవిధానం, సాంస్కృతిక వైవిధ్యం, దాని మాటున ఉన్న పీత్యాస్పాప్య భావజాలం, అందమైన అరుణాచల ప్రదేశ్ భోలిక సౌందర్యం, ఆ సౌందర్యం వెనుక ఉన్న ఆధ్యాత్మిక సంవేదన చూపించాలన్న దర్శకుడి లక్ష్మం నెరవేరింది. కానీ సోనమ్ అంటే బంగారం లంటి ఆ స్త్రీ జీవితం విషాదకరంగా ముగియడమే మనసు వోపుకోని అంశం. ది పొడ్డ హంటర్ అరుణాచల ప్రదేశ్ లోని వాంచూ తెగకి చెందిన అప్పు అనే వ్యాప్డుడి కథ. ఈ వ్యాప్డుడు దట్టమైన అరణ్యంలో ఒక మధ్య ఉన్న ఆధ్య

వాంచూ తెగకి చెందిన, ఆ వాంచూ భావ మాటల్డుడగలిగిన ఒక పట్టువాసపు యువకుడిని అడవికి తీసుకుని వస్తారు. ఆ యువకుడు అప్పుతో స్నేహం చేస్తాడు. అతడి భాషలో మాటల్డుతూ అతడికి తాను స్నేహితుడిని అనే నమ్మకం కలిగిస్తాడు. అడవి నుండి అప్పు ను పట్టానికి తీసుకుని వెళ్తాడు. మొదటిసారి డబ్బు అనే కాసెప్ట్ అప్పు జీవితంలో అనుభవంలోకి వస్తుంది. పేస్ట్, బ్రెష్, సిగరెట్స్, కార్బు, ఆకాశ హర్షాలు అన్ని అప్పుని ఉక్కిరిబిక్కరి చేస్తాయి. ఆ అడవి మనిషి పట్టుంలో ఉండలేక మళ్ళీ అడవికి వెళ్ళిపోతాడు.

అతడు అడవిలోకి వెళ్లేసరికి అంతా మారిపోతుంది. దట్టంగా ఉన్న అరణ్యంలో నుంచి రహదారి మెలికలు తిరుగుతూ ఏ రెండు గమ్మాలనో కలపడానికి సిద్ధంగా ఉంటుంది. వాహనాలు రొద చేసుకుంటూ వెళుతూ ఉంటాయి. ఈ సినిమా మనిషి కోల్పోతున్న అస్తిత్వం మీద విషాదంగా పరచుకున్న ఒక సల్లటి వప్తు. ప్రకృతిలో భాగంగా, సరళముగా బతకాల్పిన మనిషి, స్వచ్ఛంగా బతకాల్పిన మనిషి ఒక కాంక్రీట్ జంగిల్గా మారిపోతున్న సమకాలీన చరిత్రకి నిలువెత్తు అడ్డం. అంతేనా తాను నడచి వచ్చిన దారిని మరచిపోయి తన అస్తిత్వానికి తానే వెన్నుపోటు పూడ్చుకుంటున్న ఆధునిక మానవడి అంతరంగానికి ఒక మంచి ఉదాహరణం.

నీలాంజన్ దత్తా తీసిన ఆ సినిమా 2015లో జాతీయ పురస్కారం పొందింది “A cinematic contemplation on the lives of the Wanchoo tribe, regarding the

balance required in modernising the tribal environment while intruding and displacing their lives” అని పురస్కారాల కమిటీ పేర్కొంది.

అరుణాచల ప్రదేశ్‌లోని 25 జిల్లాలలో దాదాపు ఇరవై ఆదివాసీ తెగలు వున్నాయి. ప్రతి తెగకి తనదైన జీవన విధానము, సంస్కృతి, సంప్రదాయము వున్నాయి. వాటిలో అమానుషులైనవి చాలానే ఉండవచ్చు. వాటి మంచిచెడుల జోలికి పోకుండా వాటిని కాపాడటానికి

డాక్యుమెంట్ చేయడానికి కొత్తతరం దర్శకులు ముదుకు వస్తున్నారు. వాళ్ళ వాళ్ళ సినిమాలు బాహుబలి లాగో, దంగల లాగో డబ్బు సంపాదించాలని కోరుకోవడం లేదు. చరిత్రను దృశ్యరూపంలో ప్రైజర్స్ చేయడానికి సినిమాను ఒక మాధ్యమంగా ఎన్నుకున్నారు.

తెలుగులోకి వెనక్కి వెళ్లి చూసుకుంటే ఇలా లంబాడీ జీవితాల మీద కె.ఎన్.టి.శాస్రీ గారు తీసిన కమ్మీ తప్పితే మరొక సినిమా ఏదీ నాకు కనపడలేదు. తెలుగులో ఇలాంటి సినిమాలు తీయాలంటే ఆర్థికంగా వర్షపుట్ కాదు అంటారు. ఇలాంటి సినిమాలు తీయడానికి కోట్లకి కోట్లు డబ్బు అవసరం లేదు. సోనమలో నటించిన వాళ్ళ, పోడ్ హంటర్లో నటించిన వాళ్ళ అందరూ కొత్త వాళ్ళే. వాళ్ళకు అయిన ఖర్చుల్లా ఆ కొండల మీదకి రవాణా సాకర్యాలు ఏర్పాటు చేసుకోవడానికి అయిన ఖర్చులే. ఇలాంటి సినిమాలు తీయడం కాదు వాటిని ఎవరికోసం తీశారో వాళ్ళకు చూపించడమూ ముఖ్యమే. ఇటీవల బోడో భాషలో తీసిన ది సీడ్ అన్న సినిమాను గిరిజన ప్రాంతాలలో నలుగురు గుమికూడిన ప్రతి చోటా గుడ్డ తెర మీద వేసి చూపించారట.

ఇంత పెద్ద దేశంలో తీసిన వారికి తీసినన్ని కథలు, ఇన్నిన్ని సినిమాలు తీస్తున్న అరుణాచల ప్రదేశ్‌లో 25 జిల్లాల్లో కలిపి ఉన్న ఉయెటర్లు ఎన్నో తెలుసా? ఒక్కటి. అప్పును ఒక్కటంటే ఒక్కటే!

- వంశీకృష్ణ, 9573427422

న్యూన ఖాన్ కవిత్వం - జిత్తు

కవిత్వం
మధ్యకాలంలో వేదనను
పలికించే గొంతుకగా కనిపిస్తుంది. తన
రూపాన్ని మార్చుకుండా అనుకుంటే
పొరపాటే. కొంత ఆలోచన చేయాల్సిన
అవసరం లేకపోలేదు. సహజస్నితిలో
నుంచి వచ్చిన అక్షరం, మాట రెండు
మారప. దీనికి సమాజం,జీవన

స్థితిగతులు కారణం కావచ్చు.ఒక కవికి “దుఃఖం”
వస్తువు,ఇంకో కవికి ఆ వస్తువే (దుఃఖం) జీవితం.
మొదటికి భాగా రాయగలడు. రెండవ కవి
అతనికంటే కొంత మెరుగ్గా రాయగలడు.ఒకరు
పరకాయ ప్రవేశం చేయాల్సి వస్తుంది. ఇంకోకరు
సహజంగానే రాస్తూ పోతారు. ఇక్కడ నేను
ప్రస్తావిస్తున్న కవయిత్రి రెండవ రకానికి
సరిపోలుతారు. తన జీవిత నేపద్ధులోంచి ఈ
అక్షరాలు సమీకరించబడ్డాయి.

మనసంతా గాయాలతో నిండినప్పుడు
పూర్తిగా తగ్గదని తెలిసి కూడా కొంత ఉపశమనం
కోసం ఓ లేపనాన్ని ఆశ్రయిస్తాం. ఇంకో అడుగు
ముందు పడటం కోసం ఎన్నో ప్రయత్నాలు
చేస్తూంటాం. ఈ కవయిత్రి కవిత్వం “జిత్తు” కూడా
అలాంచిదే. ఈ కవిత్వాన్ని గాయ మనటం కన్నా ఈసంచింపులకు
గురయిన బతుకులకు “లేపనం” అనటమే సమంజసం.

ఈ కవయిత్రి ఎక్కువ భాగం ముస్లింల జీవితాలను ప్రతి
చించించే కవిత్వం రాశారు.ట్రైల కు నైతిక మద్దతును తెలియజేసే
కవిత్వం రాశారు.దేశం పట్ల, సమాజం పట్ల అవగాహనను కలిగి
యున్న కవయిత్రిగా ఈమెను చెప్పాచ్చు. ఈ కవితా సంపుటిలో
ముస్లింల అస్త్రిత్వ వేదన ఫోషిస్తుంది. అదే స్థాయిలో మతసామరస్య
భావనను కనబరిచే కవిత్వము లేకపోలేదు.అంతేకాండా ముస్లిం
ట్రైల వెనకబాటుతనాన్ని, అభివృద్ధి నిరోధకాంశాలను కవిత్వం
చేయటం గొప్ప విషయం. ఈ కవయిత్రి ముస్లిం వాదానికి
కట్టుబడినట్టుగా కనిపించే ఛాయలు కవిత్వంలో కొంత మాత్రమే
కనిపిస్తాయి. progressive manner, feminism ఛాయలు
ఎక్కువగా చూడవచ్చు.

వెంటాదే వాక్యాల్లోకి..

1.తాగుబోతు అబ్బాలుఉన్న ఇంటి పరదాలను
బక్కసారి జరిపిచూడండి
కంటికి నిద్దర అంటని అమ్మీలు కనిపిస్తారు
(“అమ్మీ” వ జయతే)

నేటి మధ్యతరగతి జీవన చిత్రాన్ని చూపే వాక్యాలివి.మన కళ
ముందు నిత్యం జరుగుతున్న సంఘటనలివి. మన వీధిలోనో, మన
బంధువులలోనో ఇలాంటి వాట్టు తారాస పడుతుంటారు. అటువంటి
పరిస్థితులను తలుచుకుంటేనే గుండె తరుక్కుపోతుంది. అలాంటిది
ఆ వ్యక్తి మన కుటుంబంలో ఒకడైతే ఆ బాధ వర్ణనాతీతం.
తాగుబోతుల వల్ల ఆ తల్లులు పడే బాధనంతా, ఆవేదననంతా ఈ
వాక్యాల్లో కవయిత్రి తీసుకురావటం ప్రశంసనీయం.

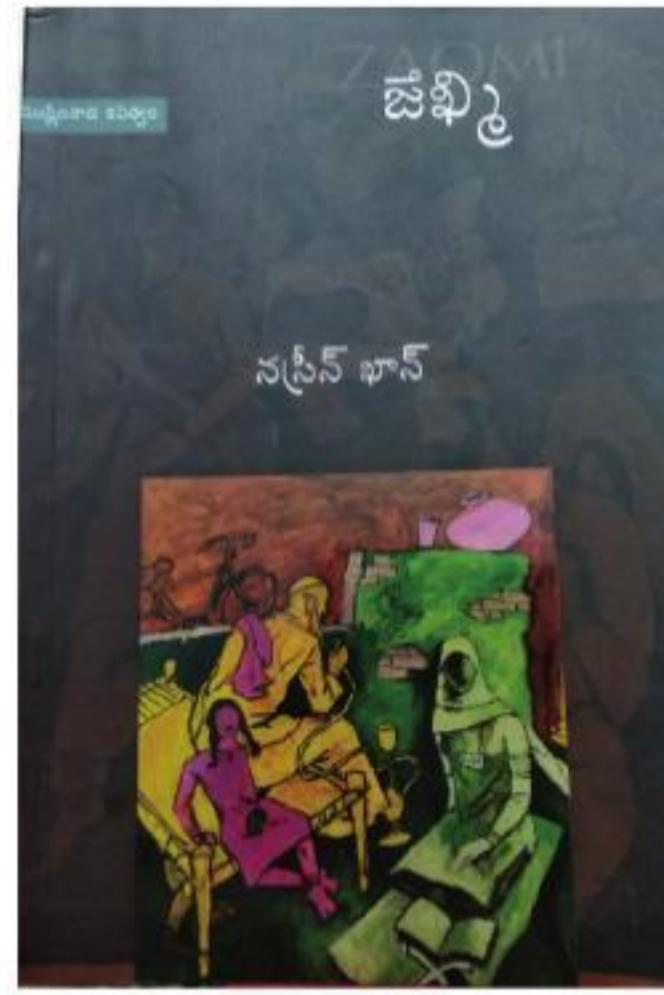
2.భావి బతుకు

ఈ వెంటాదే వాక్యాలు

పునాది పడ్డాల్సిన కౌమూరాన్ని
పరదాలచాటుకు తోసేసి
ఏడురంగుల స్వప్నాలను

కనురెప్పులమాటుననేజి
భద్రంగా దాచుకున్నాను
(యుద్ధనోకను నేను)

ఈ వాక్యాల ద్వారా కవయిత్రి సూక్ష్మ దృష్టికోణాన్ని అర్థం
చేసుకోవచ్చు. ఈమె యవ్వనంలో విద్యపరంగా, అభివృద్ధి పరంగా
ఏం కోల్పోయిందో చెబుతూ, తన సామా జిక వర్గ
భావి శారులకు ఎమందివ్వాలో చెప్పకనే చేపే ఈ
వాక్యాలు ఆలోచనాత్మక మైనవి. బతుకటమే కలగా
మారిన ఈ రోజుల్లోనైనా కవయిత్రి కోరిక
తీరుతుందో లేదో చూడాలి.

- ఈ భూమిలో మొలకెత్తిన
అత్యంత సహజత్వాలం
బహుజనల్లో భాగాలం
మూలవాసీ చెట్టులం
“భారత ముస్లిం” లం
(పరాయిని చేస్తే)

కొన్ని సందర్భాలు మనిషిని దగ్గం చేస్తాయి.
‘మన’ నుండి నువ్వుని వేరుపరిచినప్పుడు, నీదైనా
సానంలో నువ్వెపరు అని నిన్ను ప్రశ్నించినప్పుడు
లోపల గూడుకట్టుకున్న ప్రేమంతా రూపాన్ని మార్చుకొని
ఆగ్రహంగా పెల్లుబికుతుంది. అలాంటి ఒకానోక సందర్భం
కవయిత్రిచే ఈ వాక్యాలు పలికించింది.సహజంగా వచ్చాము.
సహజంగానే పోవాలి. నువ్వు నేను అనే ప్రశలవసరం లేకుండా
మనమంతా భాయి భాయిగా కలిసిమెలిసి ఉండాలన్న దృక్పథం
కవయిత్రిది.

- చీరలోని చమ్మీలన్నీ
అమె గుండెలోని మాసికలకు
మలాములద్దే లేపనాలే
(చమ్మీ చీర)

పండగకి కొత్త బట్టలు, పిండి వంటలు, పాయసం చేసుకొని
తింటారు. కుటుంబమంతా ఆసందంగా హాయిగా కులాసాగా
కబుర్లు చెప్పుకుంటూ ఆ రోజంతా గడుపుతారు. ఆ సందర్భంలో
కవయిత్రి దృష్టి ఆ పండగనంతా భుజాలమీద మోస్తూ ఏ మాత్రం
విరునవ్వని చెరగివ్వని అమ్ముపై పడింది.పండగంటే అందరికీ
పండగే. అందరిలాగే అమ్ము కొత్తబట్టలు కొనుక్కోవాలి కదా. కానీ
అమ్ముపై అలా ఆలోచించదు. అమ్ము పొతునంతా చూపిస్తూ మధ్య
తరగతి జీవితానికి సింబాలిక్ గా రాసిన ఈ
నాలుగువాక్యాలు పారకుల మదిని దోచుకనే వాక్యాలు.

ఈ కవయిత్రి కవిత్వంలో ఉర్దూ పదాల
గుబాంపు అదనపు ప్రత్యేకత. మున్సుందు
కవిత్వాన్ని ఇంకా ఇంకా పూయిస్తుందన్న
నమ్మకం, భరోసా ఈ కవితా సంపుటి
మనకిస్తుందనటంలో సందేహం లేదు.

- తండ హరీష్ గాడ్, 8978439551

చిన్న కథ

చదువు

“మీమ్మల్ని అర్జుంటుగా వచ్చి కలవమని ప్రిన్సిపాల్ ఎందుకు ఫోన్ చేశారంటారు? నేను వస్తానన్నా విన్నించు కోలేదు. మీరే రావాలన్నారు. ఎప్పుడే పనిపడినా స్కూలు కెళ్లాదీ, ఫీజు కట్టేదీ నేనేగా!” రమణి అంది.

రోడ్స్‌డ్రైవ్ మీంచి దృష్టి మరల్వకుండా కారు డ్రైవ్ చేస్తూ అన్నాను. “తొందరెందుకు? ఇంకో పది నిమిషాల్లో తెలుస్తుందిగా!”

“నాకు మాత్రం చచ్చేంత టిస్ట్స్‌గా ఉండండి. ఏం గొడవోచ్చి పడిందో, ఎంత తిట్టి పోస్తుడో!” ఏడుపు స్వరంతో అంది.

“మనీష్ చదువు గురించి కన్నా ప్రిన్సిపాల్ గురించే ఎక్కువ భయపడుతు న్నావేంటి” నవ్వాడు.

“ఎనిమిదేళ్ళగా చూస్తున్నాగా. ఆయన అదో రకం మనిషి. ముఖం ఎప్పుడూ ముటముట లాడుతునే వుంటుంది. ప్రిన్సిపాల్ అంబే ఎంత హుండాగా ఉండాలీ! మీరు గమనించారా, ఆయన టేబుల్ మీద టేబుల్ మీద చేతులు పెట్టరాదు’ అని పెద్ద చెక్క బోర్డు వుంటుంది. తనేదో స్పెషల్గా పై నుంచి దిగివచ్చాడనుకుంటాడు కామోసు!”

స్కూలుకెళ్ళాం. మా పేరు స్లిప్ మీద రాసుకుని ప్రిన్సిపాల్ రూంలోకి వెళ్ళింది రిసెప్షనిస్టు. కంపిస్తూ నా చేయి గట్టిగా పట్టుకుంది రమణి.

మరి పది నిమిషాలకి లోపలికెళ్ళి ప్రిన్సిపాల్ని విష్ చేశాం. “మీరేనా మనీష్ ఫాదర్?”

- సింహాప్రసాద్

9849061668

అవునంటూ తలాడించాను. మావాడి ప్రోగ్రెస్ రిపోర్టు పైలు తిరగేస్తూ కూర్చున్నారు. మమ్మల్ని కూర్చేమని కూడా అనలేదు.

చూసిచూసి ఎదురుగా ఉన్న కుర్చీల్లో కూర్చున్నాం.

మనీష్ ని లోపలికి తీసుకొచ్చారు. పులి గుహలో ప్రవేశించిన లేడిపిల్లలా ఉన్నాడు. మేంకంటబడేసరికి వాడి ముఖంలోని రక్త మంతూ ఇంకి పోయింది. చెమటలు కక్కుతూ అపరాధిలా తలొంచుకున్నాడు. ఒంటరిగా వదిలితే బావురు మని ఏధైలా ఉన్నాడు.

నా చేయి మీద రమణి పట్టు బిగిసింది. “ఎలా చదువుతున్నావ్?” మా అబ్బాయిని అడిగారాయన. “బాగానే చదువుతున్నాను సార్...” బెరుగ్గా చెప్పాడు. సర్రున చేతిలోని పైలు టేబుల్ మీద విసిరికొట్టారు.

“బాగా అంటే ఈ మార్చులా? ఒక్కసారైనా 70 శాతం దాటిందా? నీ క్లాసువాళ్ళంతా అబోవ్ 95 శాతం తెచ్చుకొంటోంటే నువ్వేమో అత్తెనరు మార్చులో... నువ్వు ఏరీవెలెన్. నేనింకేం చెయ్యలేను!” చేతులు, తలతిప్పుతూ పెదవి విరిచారు.

“మీరు ప్రోత్సహిస్తే పికప్ అవుతాడు...” మెల్లగా అన్నాను.

“అవ్వడు. కావలిస్తే రాసిస్తా. కాని మా స్కూలు పరువూ, ప్రతిష్టా గ్యారంటీగా మూసీలో కలిపేస్తాడు. మీకు తెలుసా? ప్రతీసారీ మా స్కూలు విద్యార్థులం దరికే టెవ్వెలో టెన్ అవుటాఫ్ టెన్ గ్రేడింగ్ వస్తోంది. ఇన్నేళ్ళ గ్రూగా వరుసగా 100 శాతం జీపీఎస్ సాధిస్తున్న ఏక్కు స్కూలు మాది. ఈ దరిదాపుల్లో ఇలాంటిది లేదు తెలుసా? ఆ రికార్డుని ఏడు సర్వ నాశనం చేసేస్తాడు, నో డౌట్. ఇలాంటి వేస్ట్ ఫెలోస్ మా కవసరం లేదు”

తుళిపడి చూశాను. కర్మివ్తో నోరు నొక్కుకుంది రమణి. “పరీక్ష ఫీజు కూడా కట్టేశాక....!”

“ఇంకా బోర్డుకు పంపలేదు. ఏడూ, ఇలాంటి ఇంకో ఇద్దరు బడుడ్యాయిల్లీ మా స్కూలు రెగ్యూలర్ విద్యార్థులుగా పంపలేం. మీరొప్పుకుంటే ప్రైవేటు క్యాండిడేట్‌గా పంపుతాం. సర్టిఫికేట్లో ప్రైవేట్ అని చిన్న ముక్క ఉంటుంది తప్ప, ఇంకేం తేడా ఉండదు. ఇప్పం లేకపోతే ఇంకో స్కూలుకు తీసుకుపోండి. మీ ఇప్పం” నిర్దూంధ్వంగా అన్నారు.

నివ్వేరబోయాను. రమణి అయితే బలవంతాన దుఖాన్ని నిగ్రహించుకొంటోంది. “నెకండ్ క్లాస్ నుంచీ మీ దగ్గరే చదువుతున్నాడు. సిక్కు క్లాసు నుంచి మీ ఐపాటి బ్యాచ్‌లోనే

ఉన్నాడు....”

“అంటే వీడిలా అత్తెసరు మార్చులు తెచ్చుకోడానికి మేమే బాధ్యలమంటారా? ఇదిగో ఈ గోడల నిండా వున్న మా ర్యాంకర్ల పోటోలు చూసి మాటల్లాడితే బావుంటుంది” శీక్షణ స్వరంతో అన్నారు ప్రిన్సిపాల్.

ఒక్క మాట తూలితే చాలు రెచ్చిపోయేలా ఉన్నారు. నన్ను నేను సంబాహించుకుంటూ అన్నాను. “అహ నా ఉద్దేశం అది కాదు...”

“మీ ఉద్దేశాలూ, ఉపన్యాసాలూ నా కనవసరం, బుర్రలో గుంజలేని ఇలాంటి వాళ్ళతో మా పెర్సంటేజీనీ, ఇమేష్ నీ త్యాగం చెయ్యలేం. సార్”

“మీరు కూడా ప్రతిభ కన్నా మార్చులకు ఎక్కువ విలువ ఇవ్వడం బాగోలేదు. గురువులు విద్యార్థి బలహీన తల్లి సరిచేసి, భుజం తట్టి ముందుకు సడిపించాలి తప్ప), ఇలా అవమానించి కృంగిపోయేలా చేయకూడదు. మనీష్ మీద నాకు పూర్తి నమ్మకం ఉంది. మనం ప్రోత్సహాన్నే తప్పకుండా ఉన్నత శిఖరాలు అధిరోహిస్తాడు”

“అయితే ఇంకేం, మీరే తీసుకెళ్ళి చదివించుకోండి” హేళనగా నవ్వి అన్నారు “నేను బీఎసీ బీయాడిని కాదు, ఎమ్మెస్ బీయాడిని. కెమిస్ట్ నా సబ్జెక్టు. దాన్ని నేనే టీచ్ చేస్తున్నాను. నా అంత గొప్పగా కెమిస్ట్ బోధించేవాళ్ళు ఈ సిటీలోనే లేరు. మరి మీ ప్రతిభామూర్తికి ఆ సబ్జెక్టులో కూడా మంచి మార్చులు ఎందుకు రావట్టేదు?” నన్ను సూటిగా ప్రశ్నించారు.

“ఎందుకు ఫాలో అవలేకపోతున్నాడో గమనించారా?”

“ఇంకెందుకు? చదవక! బట్టి పట్టక! అక్కడికి చిలక్కు చెప్పినట్టు చెబుతూంటాను. ఫార్మాలూలు, ఈక్వేపన్లు, డెఫినిషన్లు అన్ని బట్టి పట్టండ్రా అని. అంతా ఫాలో అవుతున్నారు. చక్కని మార్చులు తెచ్చుకుంటున్నారు. వీడూ, ఇంకొందరూ వినరు. చెవుల్లో సీసం పోసుకున్నారేమో తెలీదు!”

ఆయన వ్యాంగ్యంగా నవ్వేసరికి నాకు ఒళ్ళు మండి పోయింది. “మీరు కెమిస్ట్ అంత గొప్పగా చెబుతారని నాకు తెలింది. అసలు కెమిస్ట్ అంటే ఏవిటండి?”

“మీకూ తెలీదా! అందుకే వాడి చదువిలా నేలని నాకుతోంది. కెమిస్ట్ అంటే కెమికల్స్, ఆర్గానిక్, ఇనాగ్నిక్, మెటల్స్ నాన్ మెటల్స్, యాసిడ్స్, బేసెన్, రియాక్షన్స్ - అబ్బి అదో మహా సముద్రం!”

“అంతోద్దు. ఒక్క నీటి బోట్టు చాలు. ఒకే ఒక ముక్కలో చెప్పండి చాలు”

మిరి చూశారు. నన్నో పెల్లకాకిలా చూసి నవ్వారు. “పూర్వం అగ్గి పెట్టెలో పట్టే చీర నేసేవారంట. అలాంటి విద్య మీకేమైనా వస్తే చెప్పాచ్చు, వింటాను”

“స్టడీ ఆఫ్ మాయాటర్!” తూటాలా వచ్చిన నా సమాధానానికి ఆయన ముఖం తెల్లబడింది. దెబ్బ తిన్నట్టు చూశారు.

“మీరెంత గొప్పగా చెబుతున్నారో అర్థమైంది. ఈ దశలో విద్యార్థులకు కావాల్సింది ఘండమెంటల్స్, కాన్సెప్ట్, అఫ్సిక్సెప్స్, అంతేగాని గుడ్డి బట్టియాలూ, అంకెల గొప్పలూ కాదు. మా వాడు ఏ స్థాయికి వెళ్తాడో మీరే చూద్దురుగాని..”

విసురుగా లేచాను. నా వెనకే రమణీ, మనీష్ వచ్చేశారు.

“జప్పుడెలాగండీ” అయోమయంగా చూస్తూ కళ్ళనీళ్ళతో అడిగింది.

“ఈ స్కూల్లో ఇన్నేళ్ళు చదివించడమే మనం చేసిన పెద్ద తప్ప). వీళ్ళు గురువులు కాదు, మార్చుల స్పెషలిస్టులు. వీళ్ళ ప్రచార ఆర్థాటాలు చూసి కూచులు కడతాం. వీడింకా ప్రెన్టోనే ప్రాథమిక దశలోనే ఉన్నాడు. ఎక్కాల్సినవీ, సాధించాల్సినవి చాలా ఉన్నాయి. మనీష్ భవిష్యత్తు గురించి అందోళన పడకు. అదిప్పుడే స్టైన దిశకు మళ్ళింది”

చటుకున్న నా ఎదుటి కొచ్చాడు మనీష్. “మిమ్మల్ని చాలా బాధ పెడుతున్నాను అయామ్ సార్”

“లేదురా. మా కళ్ళు తెరిపించావంతే. ఆయన మాటలేం పట్టించుకోకు. నీకోసం గొప్ప భవిష్యత్తు వేచి ఉందిరా. ఔర్యంగా ఉండు మైబోయ్. ఆత్మవిశ్వాసంతో అడుగెయ్య. గెలుపు నీదేరా!”

కళ్ళలో కన్నీళ్ళు సుళ్ళు తిరుగుతోంటే ఉన్నాడు. “మీకు నా మీద ఇంత నమ్మకం ఎలా కలిగింది డాడ్?”

వాడి కళ్ళు తుడిచి నవ్వాను. “ఒకప్పుడు నాకూ, ఇలాంటి తిరస్కారాలే ఎదురయ్యాయిరా. మాయ్ద్స్ లో 61శాతం వచ్చాయని ఇంటల్లో ఎంపీసీ గ్రూపు ఇప్పనన్నారు. సీటసీ ఇచ్చారు. పనికిమాలిన మార్చులొచ్చిన వాళ్ళు అదే తీసుకోవాలన్నారు. అప్పుడు నాకు మరో దారి లేకపోయింది. కాని వారి మాటల్ని సహాలుగా తీసుకున్నాను. పరిస్థితులకు ఎడురీదాను. ఎమ్మె ఎకనామిక్స్ లో గోల్డ్ మెడల్ తెచ్చుకున్నాను. పీపాచ్డి చేసి పొప్పెసర్ని అయ్యాను. అంతర్జాతీయ పత్రికల్లో వ్యాసాలు రాసే స్థాయికి ఎదిగాను. అచ్చం అలాంటి స్థితిలోనే ఉన్న నిన్న చూసేసరికి, నీ మీద నా నమ్మకం రెట్టింపయ్యంది. చూస్తూండు. వీళ్ళ మాటలూ, అభిప్రాయాలూ తప్పని బుజువు చేస్తావు. నిన్ను నువ్వు బుజువు చేసుకుంటావు. గణిత మేధావి రామానుజన్ గణితంలో తప్ప మిగతా సబ్జెక్టుల్లో పెయిలయ్యే వాడు. అంతమాత్రాన చదువులో ఫెయిల్మెన్టు కానేకాదు. బ్రేవో మై డియర్ సన్!” భుజం చరిచాను.

“నీకు అండగా, నీ వెనుక మేం ఉన్నాం రా నాన్నా” అంది రమణి వాళ్ళి హత్తుకుంటూ. గబగబా కళ్ళు తుడుచుకుని మా వంక కాన్సిడెంట్గా చూశాడు మనీష్. నారి సారించి

◆◆

వెయిలీక

ఈ ప్రదర్శనలు చేస్తున్నాడని తెలిసి, క్రాంతి నాన్నమ్మకు గుండె ఆపరేషన్ తాను ఉచితంగా చేయిస్తానని మాట ఇచ్చి, క్రాంతి భుజం తట్టి నువ్వు ఈ జన నాట్య మండలిని కార్బూకలోక చైతన్యం దిశలో నడుపు, అంతకన్నా ముందు మీ మిత్రభృందం మీ చదువులు పూర్తి చెయ్యండి అని సలహా ఇచ్చాడు రంగయ్య నాయడు.

భీమయ్య క్రాంతి నాట్య మండలి

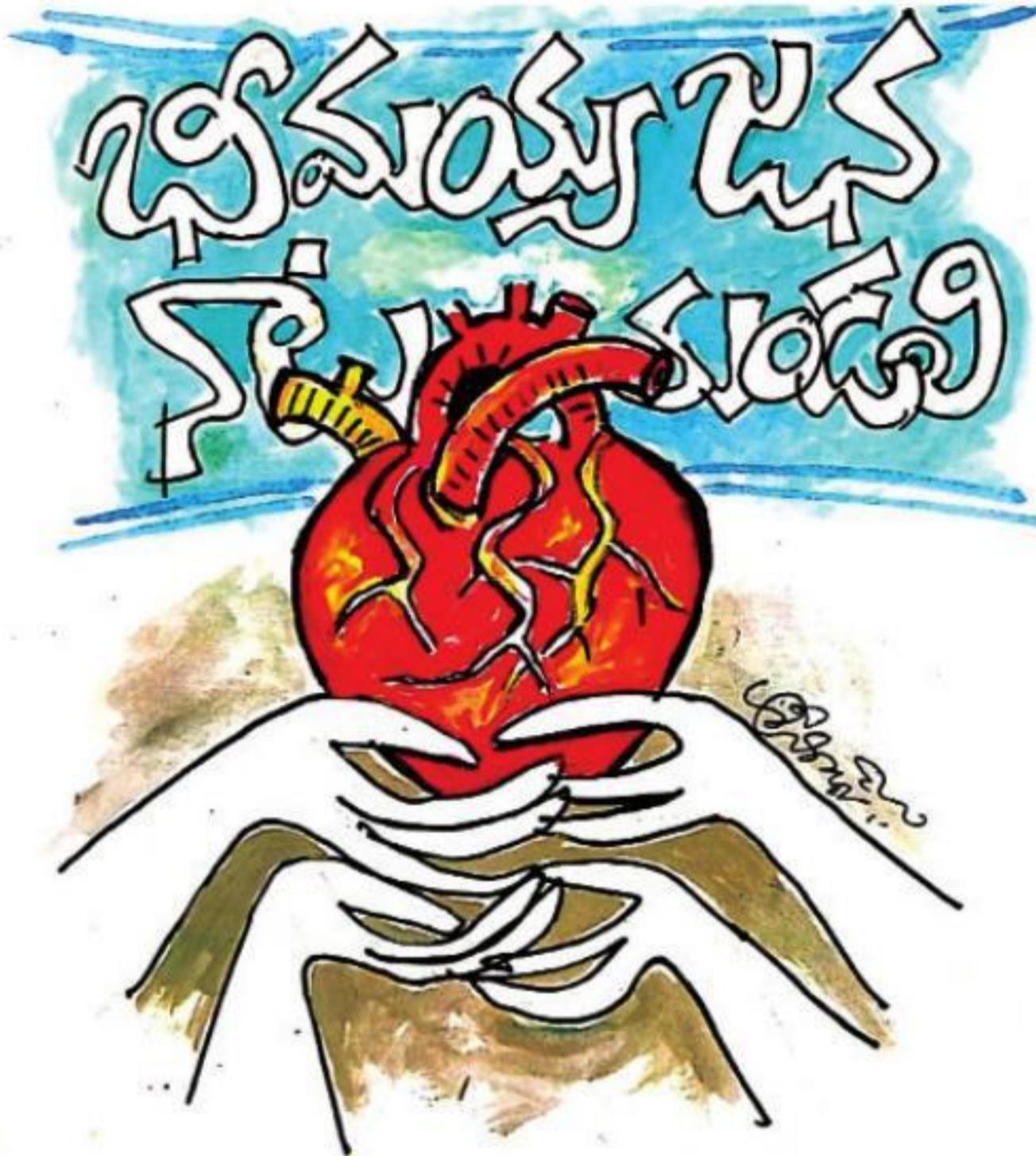
రంగనాథపురంలో భీమయ్య అనే కళాశి ఉండేవాడు. భీమయ్య పెద్దగా చదువుకోక పోయినా జానపద గేయాలు, పల్లె సుద్ధలు చక్కగా పాడుతుండేవాడు, భీమయ్యకు క్రాంతి అనే మనపడు ఉండేవాడు. క్రాంతి ఉన్నత చదువులు చదువు తుండేవాడు. క్రాంతికి తాతయ్యతో సహవాసం వల్ల జానపద గేయాలు రాయడం, వాటికి బాణిలు కట్టి పాడటం, పాటలకు తగ్గట్టగా ఆడటమంటే ఇష్టం ఏర్పడింది.

క్రాంతి నాన్నమ్మ అంటే భీమయ్య భార్య హృద్రోగంతో బాధ పడుతుందేది. ఆమె గుండె ఆపరేషన్కి మూడు లక్షలు ఖర్చు అవుతుందని వైద్యులు చెప్పారు. పూటబత్తెం పుల్లలెలుగు బతుక్కల్లో ఉన్న భీమయ్య కుటుంబం అంత డబ్బు సమకూర్చలేక పెద్దామె గుండెజబ్బు బాధలు చూడలేక నిత్యం దిగులు పడుతుండేవారు.

క్రాంతి తన మిత్రులతో కలిసి క్రాంతి జానపద జన నాట్యమండలి పేరుతో ఒక సాంస్కృతిక కళా సంస్థగా ఏర్పడ్డారు. నాన్నమ్మ గుండె ఆపరేషన్ కోసం డబ్బులు కూడగట్టే లక్ష్మింతో కళా ప్రదర్శనలు ఇస్తుందేది ఆ కళా బ్యందం.

కుర్కారుని చైతన్యపరిచే క్రాంతి మిత్ర మండలి జానపద బాణిలు గురించి తెలిసి, మహా నగరంలోని ఒక పెద్ద వైద్య కళాశాల అధిపతి రంగయ్యనాయడు తన కొడుకు పెళ్లి వేడుకలో క్రాంతి మిత్ర బృందం కళా రూపాల ప్రదర్శన ఏర్పాటు చేశాడు.

క్రాంతి జానపద బాణిలకు ముగ్గుడై... క్రాంతి గురించి పూర్తి వివరాలు తెలుసుకున్నాడు రంగయ్య నాయడు. క్రాంతి నాన్నమ్మ గుండె ఆపరేషన్ గురించి డబ్బు సంపాదనకై క్రాంతి

అనుకున్నట్టే... క్రాంతి నాన్నమ్మ గుండె ఆపరేషన్ జరిగింది. ఆమె ఆరోగ్యం కుదురుపడింది. క్రాంతి ఉన్నత చదువులు పూర్తి అయ్యాయి 'భీమయ్య క్రాంతి జానపద జన నాట్యమండలి' పేరుతో ఆ కళా బ్యందం బహుళ ప్రాచుర్యం పొందింది. అయితే లాభాపేక్షకతో కాదు, దేశంలో వున్న హృద్రోగుల సంక్లేశం నిమిత్తం ఆ సంస్థ కార్యక్రమాలు విజయవంతంగా నడిచాయి.

- మీగడ వీరభద్రస్వామి, 7893434721

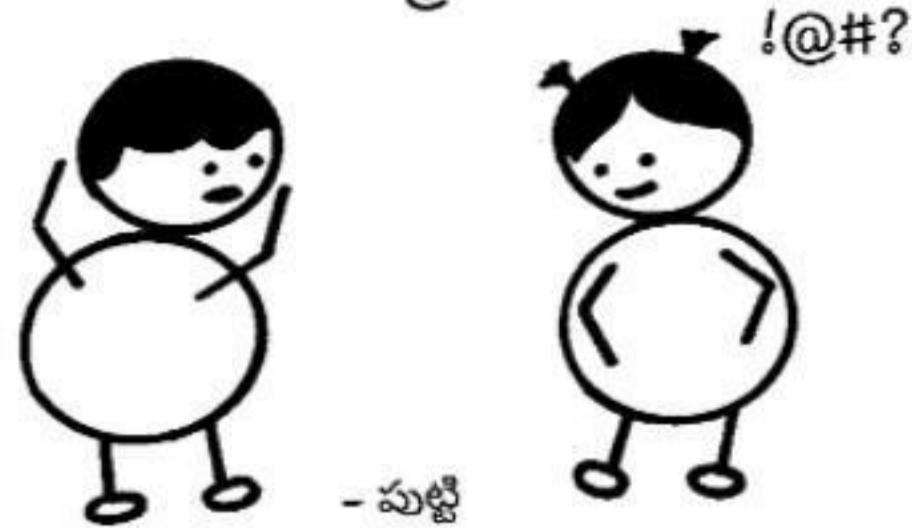

తేడాలు

- ఒకేలా కని
- పించే పైన
- ఉన్న రెండు
- బొమ్మల్లో పది
- తేడాలు
- ఉన్నాయి. అవి
- ఏవో
- కనపెట్టండి
- చూద్దాం..

బుడ్డి తెలివి - 3

అమ్మా, అక్కకు
కరోనా జాట్లు
ఎందుకు వేశావమ్మా!

- పుట్టి

!@#?

రంగులేధాం పైన కనిపిస్తున్న బొమ్మకు ఏమే రంగు లేస్తే
అందంగా ఉంటుందో వేసి చూడాలూ

చుక్కలు కలుపండి? పైనున్న ఆకారం పూర్తిగా లేదు.
ఆ స్థానంలో చుక్కలు, పక్కన
అంకెలున్నాయి. చుక్కలు కలుపుకుంటూ వెళ్లే పూర్తి ఆకారం
వస్తుంది. త్రై చేధాలూ..

$$\text{Windows} + \text{Ubuntu} + \text{Apple} = 17$$

$$\text{Windows} \times \text{Windows} \times \text{Windows} = 27$$

$$\text{Ubuntu} + \text{Windows} + \text{Ubuntu} = 13$$

$$\text{Apple} + \text{Apple} - \text{Penguin} = 11$$

$$\text{Penguin} + \text{Ubuntu} \times \text{Penguin} = ?$$

లెక్క తేల్చండి పైన కనిపించే బొమ్మలో ఉన్న '?' దగ్గర
ఎంత వస్తుందో సమాధానం చెప్పండి..

జంటికి దారేబి? పైన కనిపిస్తున్న బొమ్మలో శాంతా క్లాజ్
క్రిన్స్‌మన్ చెట్టును చేరుకోవాలని అనుకుం
టున్నాడు. కాని దారి అర్థం కావడం లేదట.. సరైన మార్గమేంటో
చూపించండి చూడ్దాం.

నీతి పద్ధతి

సల వాల లోన నేర్చున
దిలగెడి వారలకు గాక తెరవాటులలో
నరయిచు మోలగెడి వాలకి
పరు వేటికి గీడె యనుభవంబు కుమారా!

భావం : ఓ కుమారా! నీతో మెలిగే వారు మంచి
వారయునచో సమాజంలో నీకు మంచి గౌరవం లభించునుజ ఆ
విధంగా కాక దుష్ట బుద్ధి గలవారితో తిరిగిన నీకు కూడా
చెడ్డేపేరు వచ్చును. కావున మంచివారితో స్నేహం చెయ్యవలెను.

ఆన్‌లైన్ ముద్రణాలయాలు

పుస్తకాలు రెండు మార్గాల **ప్రత్యేక వ్యాసం**
ద్వారా మార్కెట్‌లోకి వస్తాయి.

ఒకటి బుక్ పబ్లిషింగ్ సంస్థల ద్వారా అయితే మరొకటి రచయితలే స్వయంగా ప్రచురింపజేసుకొని విడుదల చేసే విధానం వల్ల.

పబ్లిషింగ్ హోస్టలకు అది వ్యాపారం. పెట్టుబడి పెట్టి, రచయితల నుండి ముద్రణ హక్కులను తీసుకొని అవి పుస్తకాలు వేస్తాయి. పుస్తకాల అమృతం ద్వారా వచ్చిన సొమ్ములో ముద్రణా భర్యలు, రచయితల రాయల్లీ పోనూ మిగిలింది 'లాభం'. చివరి పదంపై వాటి దృష్టి కేంద్రీకృతమై ఉంటుంది. అందువల్ల అవి కొత్త రచయితలకు అవకాశం ఇచ్చి చేతులు కాల్చుకునేందుకే సిద్ధపడవు. పారకాదరణ పొందుతున్న పుస్తకాల మలి ముద్రణలకే అవి ప్రాధాన్యతనిస్తాయి తప్ప కొత్తవారి వైపు చూసే తీరిక, ఆసక్తి వాటికుండదు. పేరున్న రచయితలు కూడా తమ తోలిరచనలు పట్టుకొని ఏళ్ళ తరబడి ముద్రణాలయాల చుట్టూ తిరిగామని తమ అనుభవాల్లో రాసుకున్న సందర్భాలున్నాయి.

రెండో రకానికి ఎవరి ఆటంకమూ ఉండదు. రచయితే తన సొంత భర్యలతో పుస్తకాలు వేసుకొని అవకాశం ఉన్న చోట అందుబాటులో ఉన్న పుస్తక విక్రయ కేంద్రాల ద్వారా వాటికి పారకులకు అందేలా చూడడంతో ఈ ప్రక్రియ వొగుస్తుంది. తెలుగులో వస్తున్న చాలా పుస్తకాలు ఈ దారినే మార్కెట్‌లోకి వస్తున్నాయి.

పుస్తకం వెలువడడానికి తగిన ఆర్థిక వనరులున్న రచనల్ని పుస్తక రూపంలోకి తర్వాత చేసే క్రమంలో ఎన్నో మజిలీలుంటాయి. ఒక్కసారి రచయిత రాసినప్పుడు పడిన కష్టం కన్నా ఈ దశలో ఎన్నో ఇబ్బందులు ఎదుర్కొలసి వస్తుంది. పుస్తక రూపకల్పనలో అనుభువలేమి చాలా నష్టం చేస్తుంది. ప్రధానంగా ప్రాదరాబాద్, విజయవాడ వంటి నగరాలకు దూరంగా ఉన్న రచయితలు

పుస్తక ముద్రణలో నాణ్యతను కొల్పే తున్న సందర్భాలున్నాయి. క్వాలిటీ కేసం విజయనగరం, శ్రీకాకుళం లాంటి దూర ప్రాంతాల క్వలు, రచయితలు కూడా తమ పుస్తకాలను ప్రాదరాబాద్లో

notionpress.com

- బి.నర్స్‌న్, 9440128169

ముద్రించుకోవడానికి ఇష్టపడు తున్నారు. రాసేవారు ఏ మూలనున్నా ముద్రణ మాత్రం ప్రాదరాబాద్లో కావాలని కోరుకోవడం వల్ల కోరిన ఫలితం ఉన్న కష్టాలు ఎక్కువే.

సొంతంగా ముద్రించుకునే రచయిత పుస్తకం వెలువడే దాకా దాని కోసం ఎంతో సమయాన్ని కేటాయించవలసి వస్తుంది. ఈ రోజుల్లో మంచి డిటిపి ఆపరేటర్ దొరకడం చాలా కష్టం. రచనలు, భాష, పుస్తక రూపకల్పన పట్ల ఆసక్తి, అనుభవం ఉన్నవారైతే పని కొంత తేలికపుతుంది. డిటిపి అయ్యాక ప్రూఫర్ రీడింగ్ ఓ పెద్ద కసరత్తు. ప్రూఫర్ రీడింగ్ ను వ్యత్తిగా చేసుకొన్న వారన్నా వారి వద్ద కూలో ఉండవలసిందే. ఎంతైనా పైనల్ రీడింగ్గా రచయిత చూసుకోక తప్పదు. తప్పు ఎవరు చేసినా రాయి రచయితపైనే పడుతుంది. తీరా పుస్తకం ఇంటికి చేరాక మార్కెటింగ్ కొత్త సమస్య. రచయితగా తనకు తెలియని విద్య ఇది.

ఇలా ఇబ్బందులు పడుతున్న కొత్త, పాత రచయిత చూసుకోక తప్పదు. తప్పు ఎవరు చేసినా రాయి రచయితపైనే పడుతుంది. తీరా పుస్తకం ఇంటికి చేరాక మార్కెటింగ్ కొత్త సమస్య. రచయితగా తనకు తెలియని విద్య ఇది.

ఇలా ఇబ్బందులు పడుతున్న కొత్త, పాత రచయితలు ఊపిరి పీల్చుకొనే రీతిలో మన దేశంలో సెల్పు పబ్లిషింగ్ సంస్థలు పని చేస్తున్నాయి. సుమారు పదేళ్ళగా ఈ ఆన్‌లైన్ ముద్రణాలయాలు, రచయితలకు సేవలందిస్తున్నాయి. మన దేశంలోని ఇంగ్లీషు రచనలు చేస్తున్న వారు పీటివల్ల ప్రయోజనం పొంది తమ సంతృప్తిని వ్యక్తం చేస్తున్నారు.

ఈ విధానంలో రచయిత చేయవలసిందల్లా సెల్పు పబ్లిషింగ్ సంస్థను ఎంచుకొని వారికి ఆన్‌లైన్లో తన రాత ప్రతులను పంపడమే. డిటిపి సొంతంగా చేయించుకొని, ప్రూఫర్ రీడింగ్ చూసుకొని ముద్రణ సహాయం తీసుకోవాలంటే తెలుగులో అయితే గౌతమి యూనికోడ్లో పంపవలసి ఉంటుంది. ఇక పూర్తి బాధ్యతను పబ్లిషర్లే తమ భూజాలపై వేసుకుంటారు. ముఖ చిత్రం నుండి పుస్తకం విడుదల, మార్కెటింగ్ దాకా అంతా వారే చూసుకుంటారు. పబ్లిషింగ్ సంస్థలు వివిధ రకాల ప్యాకేజీలను ఆఫర్ చేస్తుంటాయి. పుస్తకం సైజు, పేజీల సంఖ్య, కాపీల సంఖ్య, పొందవలసిన సేవల ఆధారంగా రచయిత ప్యాకేజీని ఎంపిక చేసుకోవచ్చు. సంస్థ సైల్టలో ఉండే ఈ కాలమ్సలను పూరిస్తే రచయిత భరించవలసిన భర్య, వచ్చే లాభం లాంటి వివరాలు కనబడతాయి. ఒక్క కాపీకయ్యే భర్య ఆధారంగా అమృవలసిన ధరను కూడా సంస్థ సూచిస్తుంది. అవసరమైతే రచయిత దానిని సమరించుకోవచ్చు. ఉదాహరణకు 5"X8" సైజు గల వంద పేజీల పుస్తకం వేయి ప్రతులు వేసుకోవాలంటే ముఖ

చిత్రంతో సహా దెండు రంగుల పేజీలతో సుమారు రూ.45/- దాకా ఖర్చు అవుతుంది. అమ్మకం ధర రూ.100/- గా నిర్దిశించుకుంటే సంస్థ కమీషన్ 20 శాతం అనగా రూ.20/- పోగా రచయిత బ్యాంకు భాతాలో రూ.80/- జమవుతాయి. పుస్తకంపై సర్వ హక్కులు రచయితకే ఉంటాయి. ఐఎస్‌బిఎస్ బార్కోడ్ బాధ్యత సంస్థనే తీసుకుంటుంది. కేవలం మూడు వారాల్లో పుస్తక ముద్రణ పూర్తయి పోతుందని చాలా సంస్థలు చెబుతున్నాయి. వీటికి సొంత ఆన్‌లైన్ అమ్మకాల వ్యవస్థ ఉన్నం దున పుస్తకం పారకులకు వెంటనే పరిచయమైపోతుంది. అమె జాన్, ఫ్లిప్‌కార్డ్ లాంటి ఇ-మార్కెటింగ్ సంస్థలతో ఒప్పందాలు స్నందున వాటి కస్టమర్లకూ పుస్తక పరిచయం లభిస్తుంది.

ప్రతి ఏడాది అత్యధికంగా అమ్ముడుపోయిన పుస్తక రచయితలకు నగదు బహుమతులు కూడా ఇస్తుంటారు. ఈ పోటీలో విజేతలుగా నిలిచేందుకు రచయితలు సైతం పుస్తకాల్ని తమ రీతిలో ప్రాచుర్యంలోకి తెస్తారు. సమీక్షలు, చర్చగోప్యలు సొంతంగా నిర్వహిస్తాయి. ప్రచురణ సంస్థల ఉద్దేశ్యం కూడా రచయితల్ని మార్కెటింగ్ ప్రమోషన్‌లోభాగం చేయాలనే అని భావించాలి.

రచయితలకు ఆర్థిక స్టోమత లేనప్పుడు ఆ రచన సంస్థలకు నచ్చితే సంస్థయే తమ ఖర్చుతో పుస్తకాన్ని ముద్రిస్తుంది. దానిపై 70 శాతం కమిషన్ తీసుకొని రచయితకు 30 శాతం ఇస్తుంటాయి.

ప్రస్తుతం మన దేశంలో సుమారు 10 సెల్ఫ్ పబ్లిషింగ్ సంస్థలు ఇలాంటి ఆన్‌లైన్ ముద్రణ సేవలు అందిస్తున్నాయి. వీటిలో బ్లూరోజ్ పబ్లిషింగ్, నోషన్‌ప్రెస్ అనే సంస్థలు ముందున్నాయి.

చెప్పే కేంద్రంగా పని చేస్తున్న నోషన్ ప్రెస్ 2012లో మొదలైంది. ముగ్గురు యువ ఇంజనీర్ల సృష్టి ఇది. ముప్పయి ఆయిదేళ్లోపు వయసున్న నవీన్ వల్సకుమార్ పదివేలకు పైగా భారత రచయితల పుస్తకాలు నోషన్ ప్రెస్ ముద్రించింది. 5లక్షల వివిధ రకాల పుస్తకాలు దీని ద్వారా వెలువడ్డాయి. 2019లో ఈ ముద్రణాలయం రూ.100 కోట్ల టర్మినల్ సాధించింది. గత మూడేళ్లగా ఏడాది దెండు, మూడు సార్లు పుస్తకాల అమ్మకాల ఆధారంగా ఆయా రచయితలకు నగదు బహుమతుల్ని ప్రకటిస్తోంది. రూ.2500 నుండి రూ.5000 వరకు 2019లో కెబి జోష్ రాసిన యోగ ముద్రాన్, ఘన శ్యాంపంత్ రచన పవర్ టు పీపుల్, ట్రైలోక్ దేశముఖ్, ప్రెండిషన్ లాస్ట్ ఫరెవర్ అనే పుస్తకాలు వరుసగా ప్రథమ, ద్వితీయ, తృతీయ బహుమతులు పొందాయి. ప్రోత్సాహక బహుమతులను మరో 5 పుస్తకాలు అందుకున్నాయి. అన్ని ఇంగ్రీషులో వచ్చినవే. నోషన్‌ప్రెస్ ఇంగ్రీషుయే కాకుండా పొంది, తమిశం, మళ్లీశం, పంజాబీ, గుజరాతీ, మరాఠి, తెలుగు పుస్తకాలను కూడా ముద్రిస్తోంది.

నోషన్‌ప్రెస్ తర్వాత 2015లో వచ్చిన బ్లూరోజ్ కూడా సెల్ఫ్ పబ్లిషింగ్‌లో ప్రధాన భూమిక పోషిస్తోంది. డిలీకి చెందిన సయ్యద్ హర్జ్ హసన్ దీనిని రూపొందిం చాడు. ఎరోనాటికల్ ఇంజనీరింగ్ అయిన సయ్యద్ తాను రాసిన పుస్తకానికి చెందిన

BlueRose
Publishers

రాత్మప్రతిని పట్టుకొని
ముద్రణా సంస్థల
చుట్టూ తిరిగి విసిగి

పోయి సొంతంగానే పుస్తకాన్ని వెలువ రించాడు. కొత్త రచయితలు పుస్తక ముద్రణలో ఎదుర్కొంటున్న సమస్యలను సొంతంగా తెలుసుకున్నందున తానే స్వయంగా ఓ సెల్ఫ్ పబ్లిషింగ్ సంస్థ నెలకొల్పాలని తలంచి బ్లూరోజ్ కు పురుడు పోశాడు. తొలుత తన ఇంటిలోని ఓ గదిలో ఈ సంస్థను ఆరంఖించాడు. క్రమంగా వ్యాపార, ఉద్యోగులు పెరుగుదల వల్ల ప్రస్తుతం డిలీకిలోని రాజీవ్ చౌక్, దరియాగంజ్‌లో రెండు చోట్ల వ్యాపార కేంద్రాల్ని తెరిచాడు. ఇప్పటికి 50,000పైగా రచయితలు తమ సేవలు అందుకున్నట్లు సంస్థ ప్రకటిస్తోంది. నెలకు 200 నుండి 250 దాకా పుస్తక ముద్రణ బ్లూరోజ్ ద్వారా జరుగుతోంది.

పోతి, జోర్జుబుక్స్, ఇబుక్ సూత్రడాట్కామ్, క్లైస్ ఇంక్ ఇలా మరికొన్ని సంస్థలు కూడా ఈ వ్యాపారాన్ని పంచుకుంటున్నాయి. పేపర్ బ్యాక్, ఇ-బ్యాక్, బుక్ లాంచ్, మార్కెటింగ్ బాధ్యతలన్నీ సంస్థలు చేపట్టడం వల్ల రచయితలకు వెసులుబాటుగా ఉండనవచ్చు. ప్రస్తుతం తెలుగు పుస్తకాలు సైతం ప్రచురిస్తున్న నోషన్ ప్రెస్ ను 044-46315631 ద్వారా గాని, ద్వారా గాని సంప్రదించవచ్చు. భారతదేశంలో చదివే వారి కన్నా, రానే వారు ఎక్కువ అని పొంతెన్ పొడ్ రచయిత ఇవోన్రాండ్ ఓ ఇంటర్వ్యూలో సరదాగా అన్నాడు. ఇది నిజమే కావచ్చు. పుస్తక ముద్రణ అధికంగా ఉన్నా తెలుగు భాషలో సైతం రచయితలు ముద్రణ విషయంలో సమస్యలు ఎదుర్కొంటున్నారు. వాస్తవానికి తెలుగులో పూర్తి స్థాయిలో ఓ సెల్ఫ్ పబ్లిషింగ్ సంస్థ నడిచేంతగా పుస్తకాలు వస్తున్నాయి. ప్రచురణానుభవం గల వారు ముద్రణా రంగంలో ఉన్నా యువత ఈ వైపు ఆలోచించవచ్చు. ప్రస్తుతానికి పైన పేర్కొన్న సంస్థ వెబ్‌పైట్ ద్వారా వాటిని పలకరించి తమ రచనలను ఎవరైనా పుస్తక రూపంలో చూసుకునే అవకాశంఉంది. ఇల్లు కదలకుండా అంతర్జాల వ్యవస్థ సౌలభ్యంతో పుస్తకాల్ని వేసుకోవడవం రచయితలకు ఎంతో ఉపయుక్తమనడంలో సందేహం లేదు.

పుస్తక ముద్రణ కోసం పెట్టిన ఖర్చును పుస్తకాల అమ్మకం ద్వారా రాబట్టుకోవాలనే ఆలోచన నేటి తెలుగు యువతయితలో కనబడుతోంది. ఈ విధానం ఆహ్వానించడగదే. నలుగురికి పంచే రీతిలో కాకుండా ఇష్టపడి కొనుక్కునే స్థాయిలో రచనలే కాకుండా ముద్రణ స్థాయి కూడా పెరగాల్సిన అవసరం ఉంది. దీనికి సెల్ఫ్ పబ్లిషింగ్ యే సరియైన సమాధానం.

వదకేళ 272 - గాట్టిపర్తి యాదగిరిరావు

1		2	3		4	
	5			6		
7			8	9		
			10			11
12	13	14	15	16		
	17		18		19	
20		21			22	
	23	24		25		
26		27		28		29
30			31			

ఆధారాలు

8) రంధ్రము - 2

అడ్డం

- 1) మద్రాసు - 2
- 2) ఒక రకమైన పువ్వులు - 4
- 5) చేపలు పట్టడానికి వేసేది.. అటు నుండి - 2
- 6) నమస్కారము - 3
- 7) వేడి వస్తువులు దేనితో పట్టు కుంటారు - 4

10) విషము - 4

- 12) ఇటీవల మరణించిన ఒక హస్య నటుడు - 7
- 17) ఆ వైపు నుండి పడు - 2
- 18) వగలాడి మొదటి సగం - 2
- 20) దీనికిలేని దురద కత్తిపీటకెందుకు - 2
- 21) చందస్సుకు సంబంధించినది - 3

14) ఇల్లు - 2

- 15) ఉప్పు - 4
- 16) గొంతు ద్వారా పలికేది - 3
- 19) యుద్ధం - 3
- 21) ఆకాశము - 4
- 24) తిన్నగా లేకుండుట - 3
- 26) తలకించులైన భార్య - 2
- 28) దిగువ నుండి మామ భార్య - 2
- 29) దేవదాసు దేనిని సౌఖ్యమను కొమ్మన్నాడు - 2

గమనిక

- సమీక్షకోసం పుస్తకాలు పంపే రచయితలు, ప్రచురణ కర్తలు రెండు ప్రతులు పంపించారు.
- రచయితలే సమీక్షలు రాయించి పంపకూడదు.
- పుస్తకాల మీద సమీక్షలకు సంబంధించి సంపాదకులదే తుది నిర్దయం. ఈ అంశంపై ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలకు, ఫోన్‌లో సంప్రదింపులకు తావు లేదు.

చిరునామా : సోపతి, సవతెలంగాణ, ఆదివారం సంచిక, ప్లాట్ నెం. 21/1, ఎం. హెచ్. భవన్, ఆజమాబాద్, ఇండప్రైయర్ ఏరియా, బాగ్లింగంపల్లి, పైదరాబాద్-500020

వదకేళ- 271 జవాబు

1	క్రా	వ	2	ణ	మా	3	సం			4	కా	5	గ	డ
మి			ప్ర			6	పా	కు	7	డు	రా	ట్టు		
8	కు	డి	తి			ద			9	పా	గా		10	సు
డు						11	కు	క్క		12	ర	ణ	ము	
	13	బా	ల	14	కు	డు			15	తా	ము		16	దా
16	అ	ర			ల		17	పా	త		18	ద	య	
19	నా	సా		20	గో	21	దా	ము		20	ల	చ	ము	
23	మి	ల		24	క్రా	సు		25	రా		న			
క		26	గో	లు		27	పా	రా	య	ము	28	ణ		
	29	తె	రు		30	బు	రు	జు						ప్రా

వదకేళ- 269 సమాధానాలు పంపినవారు : 1. పి.ఆశాజ్యేతి, వికారాబాద్ (రంగారెడ్డిజిల్లా) 2. ఎం.ముర్ఖీ మోహన్, జడ్డుర్ల (మహబూబ్ నగర్ జిల్లా), 3. ఎల్. అశ్వనీ, చేగుంట (మెదక్ జిల్లా), 4. సి.నవీన్కుమార్, మాసపురం (సిద్ధిపేట జిల్లా), 5. ఎన్.గణేష్, తొర్చూర్ (వరంగల్ జిల్లా)

వదకేళి పజిల్సి పూర్తి చేసి కరెక్ట్ సమాధానాలు రాసి పంపిన వారి పేర్లు ప్రకటిస్తాం.

వదకేళ 272 - గాట్టిపర్తి యాదగిరిరావు

1		2	3		4	
	5			6		
7			8	9		
			10			11
12	13	14	15	16		
	17		18		19	
20		21			22	
	23	24		25		
26		27		28		29
30			31			

ఆధారాలు

8) రంధ్రము - 2

అడ్డం

- 1) మద్రాసు - 2
- 2) ఒక రకమైన పువ్వులు - 4
- 5) చేపలు పట్టడానికి వేసేది.. అటు నుండి - 2
- 6) నమస్కారము - 3
- 7) వేడి వస్తువులు దేనితో పట్టు కుంటారు - 4

10) విషము - 4

- 12) ఇటీవల మరణించిన ఒక హస్య నటుడు - 7
- 17) ఆ వైపు నుండి పడు - 2
- 18) వగలాడి మొదటి సగం - 2
- 20) దీనికిలేని దురద కత్తిపీటకెందుకు - 2
- 21) చందస్సుకు సంబంధించినది - 3

- 22) పిదప - 3
- 23) ఒక సుగంధ ద్రవ్యము - 4
- 25) ఫీవర్ - 2
- 27) చివర లేని కనము - 2
- 29) అటు నుండి డాబా - 2
- 30) రూపము - 4
- 31) రాజులు చేసే ఒక యాగం - 4

నిలువు

- 1) చెడేవు సామెత - 5
- 2) చిన్నపిల్లలను ముద్దగా, యిలా పిలుస్తారు - 5
- 3) జాతరలో కొంత మందికి యిది వస్తుంది - 3
- 4) తడబడిన కేరళ భాష - 4
- 5) ఔకొచ్చిన కాలం - 2
- 9) గొడవలాంటిది - 3
- 11) భారతదేశ పతాకము - 6
- 13) వదిలిపెట్టుట - 4
- 14) ఇల్లు - 2
- 15) ఉప్పు - 4
- 16) గొంతు ద్వారా పలికేది - 3
- 19) యుద్ధం - 3
- 21) ఆకాశము - 4
- 24) తిన్నగా లేకుండుట - 3
- 26) తలకించులైన భార్య - 2
- 28) దిగువ నుండి మామ భార్య - 2
- 29) దేవదాసు దేనిని సౌఖ్యమను కొమ్మన్నాడు - 2

గమనిక

- సమీక్షకోసం పుస్తకాలు పంపే రచయితలు, ప్రచురణ కర్తలు రెండు ప్రతులు పంపించాలి.
- రచయితలే సమీక్షలు రాయించి పంపకూడదు.
- పుస్తకాల మీద సమీక్షలకు సంబంధించి సంపాదకులదే తుది నిర్దయం. ఈ అంశంపై ఉత్తర ప్రత్యుత్తరాలకు, ఫోన్‌లో సంప్రదింపులకు తావు లేదు.

చిరునామా : సోపతి, సవతెలంగాణ, ఆదివారం సంచిక, ప్లాట్ నెం. 21/1, ఎం. హెచ్. భవన్, ఆజమాబాద్, ఇండప్రైయల్ ఏరియా, బాగ్లింగంపల్లి, పైదరాబాద్-500020

వదకేళ- 271 జవాబు

1	ల్రో	వ	2	ణ	మా	3	సం			4	కా	5	గ	డ
మి			ప్ర			6	పా	కు	7	డు	రా	ట్రు		
8	కు	డి	తి			ద			9	పా	గా		10	సు
డు						11	కు	క్క		12	ర	ణ	ము	
	13	బా	ల	14	కు	డు			15	తా	ము		దా	
16	అ	ర			ల		17	పా	త		18	ద	య	
19	నా	సా		20	గో	21	దా	ము		20	ల	చ	ము	
23	మి	ల		24	ల్రో	సు		25	రా		న			
క		26	గో	లు		27	పా	రా	య	ము	28	ణ		
	29	తె	రు		30	బు	రు	జు						ప్రో

వదకేళ- 269 సమాధానాలు పంపినవారు : 1. పి.ఆశాజ్యేతి, వికారాబాద్ (రంగారెడ్డిజిల్లా) 2. ఎం.ముర్ఖీ మోహన్, జిడ్డుర్లు (మహబూబ్ నగర్ జిల్లా), 3. ఎల్. అశ్వనీ, చేగుంట (మెదక్ జిల్లా), 4. సి.నవీన్ కుమార్, మాసపురం (సిద్ధిపేట జిల్లా), 5. ఎన్.గణేష్, తొర్చూర్ (వరంగల్ జిల్లా)

వదకేళి పజిల్సి పూర్తి చేసి కరెక్ట్ సమాధానాలు రాసి పంపిన వారి పేర్లు ప్రకటిస్తాం.

విశ్వ విజ్ఞానానికి కొత్త దారి వేసిన “స్టిఫెన్ హకింగ్”

మన కాలపు గొప్ప వైజ్ఞానికుడు స్టీఫెన్
 హకింగ్. కేవలం 76 సంవత్సరాల
 కాలంలో ఎన్నో విజ్ఞాన శాస్త్ర విషయాలను
 విశ్వ ప్రపంచానికి అందించిన
 మహానీయుడు హకింగ్.

కొంత మంది మనుషులు మాత్రం కొత్త దారులను వెతుకుతూ కొత్త ప్రదేశాలకు చేరుకుంటారు. వారి వెంట ఎవరైనా నడిస్తే అక్కడ దారి ఏర్పడుతుంది. ఐన్సీస్ చెప్పిన సాపేక్ష సిద్ధాంతం, అణు నిర్మాణానికి సంబంధించిన క్యాంటమ్ సిద్ధాంతాన్ని సమన్వయం చేసేలా పలు సూత్రాలు ప్రతిపాదనలు చేసారు హకింగ్. థియర్ ఆఫ్ ఎవరిథింగ్, పెన్ రోజ్ ప్రతిపాదించిన సింగులారిటీ లాంటి సిద్ధాంతాన్ని విశ్వేషణ చేయడం గొప్ప విషయం. ఆ పనే చేసాడు హకింగ్. తనంతట తాను కదల్లేని హకింగ్ (ప్రపంచాన్ని కదిలించాడు చక్రాల కుర్చులో కంప్యూటర్ సాయంతో మాట్లాడుతూ.. జీవిత కాలమంతా అతను బ్లాక్ పేలాల్స్ గురించి పరిశోధలు, వ్యాసాలు, పుస్తకాలు రాశాడు. ‘ఏ బ్రీఫ్ హిస్టరీ ఆఫ్ ట్రైం’ అనే పుస్తకం కోటి ప్రతులు అమ్ముడుపోయింది. అలాగే “ప్రముద బిగడ బ్యాంగ్ టూ బ్లాక్ పేలాల్” అన్న గ్రంథం సినిమాగా 1988వ సంాలో వచ్చింది. తన వ్యాసాల్ని 2000 సంాలో ‘ద యూనివర్సుల్ ఇన్ ఎనట్షెల్కు కూడా పేరు వచ్చింది. స్టేపెన్ హకింగ్ కూతురు లూసీ 2004వ సంాలో ‘జేడెడ్’ అనే నవల రాశింది. హకింగ్ అనేక దేశాలు పర్యటన చేసాడు. 2010వ సంాలో వ్హానెటరీ సౌసైటీ ఆఫ్ పాసడేనా, కాలిఫోర్నియావారు హకింగ్కు కాస్ట్యూన్ అవార్డ్ ఇచ్చారు. గ్రాండ్ డిజైన్ పుస్తకంలో దేవుని ప్రమేయంసైన్స్కు అక్కర్లేదన్నాడు. 13 గౌవర డిగ్రీలు అందుకొన్నారు. మై బ్రీఫ్ హిస్టరీ / ద గ్రాండ్ డిజైన్ /బ్లాక్ పేలాల్- రైత్ లెక్చర్స్ - లూసీ తో పిల్లల కోసం 5 పుస్తకాలు రాశారు.

1970లో బ్లాక్ పెలాల్ డైనమిక్స్ ఆవిష్కరణ, 2007 జీరో గ్రావిటీలో ఎగిరాడు. బ్రీఫ్ ఆన్సర్ టు బిగ్ క్వేశ్చన్స్.. లాంటి మేధావి 2018 మార్చి 14న మరణించాడు. హాకింగ్స్.. సైన్స్ అంశాల్ని సాధికారికంగా శుభోదకరంగా అర్థమైన శైలిలో అందించిన మేధావి కె.బి.గోపాలంకు అభినందనలు. నవతెలంగాణ కృషికి అభినందనలు.

(స్ట్రోన్ హోకింగ్, రచయిత: కె.బి.గోపాలం, పేజీలు : 120, ప్రతులకు : నవతెలంగాణ పబ్లిషింగ్ హాస్, ఎం.పెచ్.భవన్, ప్లాట్ నెం.21/1, అజామాబాద్, ఆర్టిస్ట్స్ కళాశమండపం దగ్గర, పైదరాబాద్- 20, సెల్ : 9490099378)

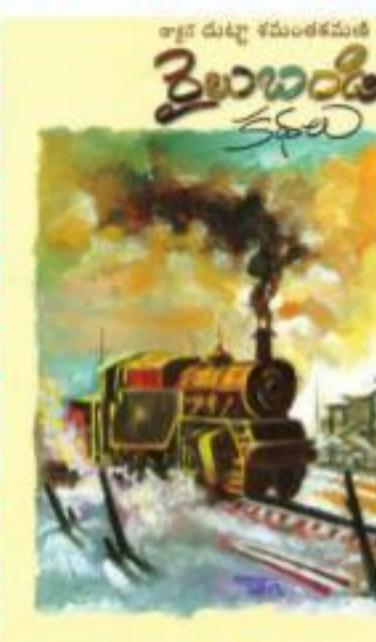
- తంగిరాల చక్రవర్తి, 9393804472

ನಾನುಕೂಲ ದೃಷ್ಟಿ ಕರಿಗಿನ ಕಥೆ

“దేహనికి తప్ప దాహనికి వనికి రాని ఆ సముద్రపు కెరటాలే ఎగిసిఎగిసి పడుతుంటే” అని శ్రీశ్రీ అంటారు. కానీ ఇక్కడ వడలి రాధాకృష్ణ గారిది మంచినీటి సముద్రం... అంటే ఈ నీళ్లు దాహనికి దేహనికి కూడా ఉపయుక్తంగా ఉంటాయి. అవును ఈ కథలు చదువుతుంటే పాఠకుడికి తప్పక అలాంటి అనుభూతే కలుగుతుంది. సముద్రంలో ఉంటే ఉప్పుదనంతో పాటు మంచి నీటికి ఉండే సహజగుణం రెండు సమపొళ్లలో ఉన్న ఈ కథలు వేటికవే ప్రత్యేకం. సహజంగా అత్త కోడ్డళ మధ్య సఖ్యత ఉండదు. ఎక్కడో కొందరే ప్రేమాను రాగాలను అలుకున్న వారుంటారు. ‘మంచినీటి సముద్రం’ కథలో అత్త కోడ్లిన కాపాడి కొత్త జీవితాన్ని ఇస్తుంది. ‘కనిపించని తెరలు’ కథలో తన కూతురు అత్తారింట్లో పదే కష్టాలను తెలుసుకున్న తండ్రి తెలివిగా అల్లుడుకి గుణపాఠం చెప్పే పద్ధతి చాలా లోక్యంగా ఉంటుంది. వడలి రాధాకృష్ణ కథల శీర్షికలు కూడా విభిన్నంగా ఉండటంతో పాటు ఆలోచింప చేస్తాయి. ఇంటి మీది కాకులు, ఎడారి మొలక, నీడలు - నైజాలు, తేటగీతి, నేల మీది నక్కతాలు ఇలాంటి ఎన్నో కథలు వాస్తవాలకు (మనకు ఎదో సందర్భంలో ఎదురైన సమస్యలకు) దగ్గరగా ఉన్నాయి.

(మంచినీటి సముద్రం (కథలు), రచయిత : వడలి రాధాకృష్ణ, పేజీలు : 160, వెల : 150, ప్రతులకు : వడలి రాధాకృష్ణ, సెల్ : 9985336444, అన్ని ప్రముఖ పుస్తక దుకాణాలలో...)

- అనంతోజు మోహన్ కృష్ణ, 8897765417

అందుకున్నాం

రైలు బండి కథలు, రచయిత :
దాక్టర్ దుట్ట శమంతకమణి,
పేజీలు : 185, వెల : రూ.
300/-, ప్రతులకు : సమన్విత,
ఇం.నెం. 3-274/207, శ్రీరామ్య
స్నేహ అవెన్యూ, కుంచనపల్లి
విలేజ్, తాడేపల్లి మండలం, అమరావతి, ఆంధ్ర. -
522501. సెల్ : 9491962638.

ఈ వారం కవిత్వం

కొన్ని అన్నపు మెతుకులు

ఆ కన్నను ఇటు ఈ కన్నను అటు సర్దుకుంటూ
రోడ్డుపై మట్టిని,
మట్టిలో పారేసుకున్న మనుషులను వెతుక్కుంటాను

విధి కర్మాటుమైనది.
నిన్నటి రోజున ఇదే దారిలో పూలను వెతికాను.
ఇప్పుడు పాచిపోయిన లేదా ఎవరి కుండ అంచునో
మాడిపోయిన అన్నపు మెతుకుల కోసం వెతుక్కుంటున్న.

అయ్యా....
కొన్ని అన్నపు మెతుకుల కట్టును
నా పాటకు కట్టరాదు.

ఎల్గగా కాసిన తూర్పు పండు
కడుపులో పుండుగా మారి విస్థాటనం చెందుతుంది.
గడ్డలు గడ్డలుగా ఆకలి మరణించడానికి
వర్షం వర్షం వర్షం
కాదు కాదు కన్నిళ బావి.

నేనిప్పుడు
ఎక్కడ దాక్కేవాలి?
తడబడుతున్న పాదాలను,
విరిగిన రెక్కల్లంటి చేతులను
ఎలా కడుక్కేవాలి?

అమ్మా....
కాస్త తడి చూపండి....

మేఘాల నీడల చాటునో,
కాలానికి ఎదురోడ్డి
కడులుతున్న మనుసునో వెతుక్కేవాలి.
వారి దోసిల్లలోని నీటితోనో,
అన్నపు మెతుకులతోనో
నా బతుకులోకి జీవాన్ని నింపుకోవాలి.

ఏం చేయను?
అడుక్కేవడం చేతకాని వాడిని.
అందుకే...
నదులను మీ దేహాల్లోకి నింపి దాహాన్ని తీరుస్తాను.
కాస్త నా కన్నులను సరిచేయండి.

- జూని తక్కెడశిల, 7259511956

చెలని రూపాయి

రోజులు నిర్విరామంగా ఖాళీ అవుతున్నాయి
నెలలు దొర్లిపోతున్నాయి
జంతకు ముందు ఎప్పుడో ఓసారి
పలకరించే మృత్యువు
జీవితంలో భాగమై పోయింది!

సన్నిహితులు, హితులు, స్నిహితులు
బంధువులు అంటూ తీరికలేకుండా
కోపతాపాలు, ప్రేమానురాగాలు, రాగ ద్వ్యాపాలతో
గడిపిన కాలం గతమైపోయింది!

జంటరిగా బిక్కుబిక్కుమంటూ
నాలుగు గోడల మధ్య, శూన్యంలోకి చూస్తూ
జవాబు తెలీని ప్రశ్నలను తరిచి చూస్తూ
కత్తిమొన మీద జీవితం గడుపుతున్నట్టుంది!

జంతవరకు వినోదాన్ని పంచుతూ,
సంచలన వార్తలతో దృష్టినాకర్షించే
రంగుల బుల్లితెర మరణ మృదంగం మోగిస్తోంది
భయాత్మాతంతో అదే కంపిస్తోంది!

తాము సర్వ శక్తిమంతులమని ఇన్నాళ్లు
మనలను నమ్మించిన నాయకమణ్ణులు
చేతులెత్తేసి, దీపాలు వెలిగించమని,
పల్లాలు మోగించమని చెబుతూ
మన ప్రాణాలను గాలిలో
దీపం చేయడం కనబడుతోంది!

విశ్వాన్ని ఆక్రమిస్తా,
అంగారకుడిని వశపరుచుకుంటాని
విర్వీగిన అగ్రరాజ్యంకూడా
అక్కరకు రాని రాజ్యం అయిపోయింది!

ప్రాణావసర మందులను, వైద్యాన్ని
శపేటికలను కూడా భ్లాక్ మార్కెట్ చేసే
ధన పిశాచులు రాజ్యమేలే చోట
సామాన్యాడి బతుకు చెల్లని రూపాయియి పోయింది!

- సత్య భాస్కర్, 9848391638

మనిషెనక మనిషి
మనిషి కొరకూ మనిషి
క్రమశిక్షణల తోడ
నడిచి పోవుటే ఉనికి

ఫాంటోలు :
కొండవీటి గోపి

పూల లోయ...

చుట్టు కొండలు.. మధ్యలో పూల వనం.. అందులోనూ రంగు రంగుల పూలు.. ఎంతమేర చూసినా చివలిస్థానం కనపడదు.. ఎంత సేపు చూసినా తనిపి తీరదు.. ఇందులో ఆసియా నల్ల ఎలుగుబంటి, గోధుమ రంగు ఎలుగుబంటి, కస్తూరి జింక, నీలి గొర్కె, ఎరువక్కువంటి అరుదైన జంతువులకు ఆవాసం... మోనాల్ ఫేసెంట్సో పాటు అనేక రకాల పక్కలకు ఇది నెలవు.. ఇవి మరెక్కడో కాదు.. మన దేశంలోనే.. ఉత్తరాఖండ్ రాష్ట్రంలోని నార్త్ చమోలి, పితిరోఘుర్ ప్రాంతాలలోని ఇండియన్ నేషనల్ పార్క్లో ఉన్నాయి. దీనినే వాలీ ఆఫ్ ఫ్లవర్స్ నేషనల్ పార్క్ అని కూడా అంటారు. ఇది సముద్ర మట్టానికి 3352 మీటర్ల నుండి 3658 మీటర్ల ఎత్తులో ఉంటుంది.

